

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(femte avdelningen i utökad sammansättning)
den 23 november 2006 *

I mål T-217/02,

Ter Lembeek International NV, Wielsbeke (Belgien), företrätt av advokaterna J.-P. Vande Maele, F. Wijckmans och F. Tuytschaever,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Rozet och H. van Vliet, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av artiklarna 1 och 2 i kommissionens beslut 2002/825/EG av den 24 april 2002 om det statliga stöd som Belgien har genomfört till förmån för koncernen Beaulieu (Ter Leembek International) (EGT L 296, s. 60),

* Rättegångsspråk: nederländska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras samt domarna M. E. Martins Ribeiro, F. Dehousse, D. Šváby och K. Jürimäe,

justitiesekreterare: handläggaren J. Plingers,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 21 februari 2006,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsbestämmelser

1 Artikel 87.1 EG har följande lydelse:

”Om inte annat föreskrivs i detta fördrag, är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att

snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna.”

2 Artikel 88 EG har följande lydelse:

”1. Kommissionen skall i samarbete med medlemsstaterna fortlöpande granska alla stödprogram som förekommer i dessa stater. Den skall till medlemsstaterna lämna förslag till lämpliga åtgärder som krävs med hänsyn till den pågående utvecklingen eller den gemensamma marknadens funktion.

2. Om kommissionen, efter att ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig, finner att stöd som lämnas av en stat eller med statliga medel inte är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 87, eller att sådant stöd missbrukas, skall den besluta om att staten i fråga skall upphäva eller ändra dessa stödåtgärder inom den tidsfrist som kommissionen fastställer.

Om staten i fråga inte rättar sig efter detta beslut inom föreskriven tid får kommissionen eller andra berörda stater, med avvikelse från artiklarna 226 och 227, hänskjuta ärendet direkt till domstolen.

På begäran av en medlemsstat kan rådet enhälligt besluta att stöd som denna stat lämnar eller avser att lämna skall anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, med avvikelse från bestämmelserna i artikel 87 eller de förordningar som avses i artikel 89, om ett sådant beslut är motiverat på grund av exceptionella

omständigheter. Om kommissionen beträffande ett sådant stöd redan har inlett det förfarande som avses i första stycket av denna punkt, skall kommissionen — i sådana fall där staten har lämnat in en begäran till rådet — skjuta upp förfarandet till dess rådet har tagit ställning till statens begäran.

Om rådet inte har tagit ställning till nämnda begäran inom tre månader efter det att den inlämnats, skall kommissionen fatta beslut i ärendet.

3. Kommissionen skall underrättas i så god tid att den kan yttra sig om alla planer på att vidta eller ändra stödåtgärder. Om den anser att någon sådan plan inte är förenlig med den gemensamma marknaden enligt artikel 87, skall den utan dröjsmål inleda det förfarande som anges i punkt 2. Medlemsstaten i fråga får inte genomföra åtgärden förrän detta förfarande lett till ett slutgiltigt beslut.”

- 3 I artikel 7 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1), som har rubriken ”Kommissionens beslut om att avsluta det formella granskningsförfarandet”, föreskrivs följande:

”1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8 skall det formella granskningsförfarandet avslutas genom ett beslut såsom föreskrivs i punkterna 2–5 i denna artikel.

2. Om kommissionen anser att den anmälda åtgärden inte utgör stöd, eventuellt efter det att den berörda medlemsstaten har gjort ändringar, skall den fastställa detta genom ett beslut.

3. Om kommissionen anser att tveksamhet inte längre föreligger, eventuellt efter det att den berörda medlemsstaten har gjort ändringar, i fråga om den anmälda åtgärdens förenlighet med den gemensamma marknaden, skall den besluta att stödet är förenligt med den gemensamma marknaden (nedan kallat positivt beslut). I beslutet skall närmare anges vilket undantag i fördraget som har tillämpats.

4. Kommissionen får förena ett positivt beslut med villkor enligt vilka ett stöd kan anses förenligt med den gemensamma marknaden och får fastställa skyldigheter för att göra det möjligt att övervaka att beslutet efterlevs (nedan kallat villkorligt beslut).

5. Om kommissionen finner att det anmälda stödet inte är förenligt med den gemensamma marknaden, skall den besluta att stödet inte får införas (nedan kallat negativt beslut).

6. Beslut enligt punkterna 2, 3, 4 och 5 skall fattas så snart den tveksamhet som avses i artikel 4.4 inte längre föreligger. Kommissionen skall i möjligaste mån sträva efter att anta ett beslut inom 18 månader efter det att förfarandet har inletts. Denna tidsfrist kan förlängas i samförstånd mellan kommissionen och den berörda medlemsstaten.

7. När den tidsfrist som avses i punkt 6 har löpt ut, och om den berörda medlemsstaten begär detta, skall kommissionen inom två månader fatta beslut på grundval av de upplysningar som den har tillgång till. I förekommande fall skall kommissionen, när de tillgängliga upplysningarna inte är tillräckliga för att fastställa förenlighet, fatta ett negativt beslut.”

- 4 I artikel 13 i förordning nr 659/1999, som har rubriken "Kommissionens beslut", föreskrivs följande:

"1. Undersökningen av eventuellt olagligt stöd skall leda till ett beslut enligt artikel 4.2, 4.3 eller 4.4. Vid beslut att inleda det formella granskningsförfarandet skall förfarandet avslutas genom ett beslut enligt artikel 7. Om en medlemsstat underlåter att följa ett föreläggande om att lämna upplysningar, skall beslutet fattas på grundval av tillgängliga upplysningar.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 11.2 skall kommissionen inte vara bunden av den tidsfrist som anges i artiklarna 4.5, 7.6 och 7.7 i fall av stöd som eventuellt är olagligt.

3. Artikel 9 skall gälla i tillämpliga delar."

- 5 Artikel 14 i förordning nr 659/1999, som rör återkrav av stöd, har följande lydelse:

"1. Vid negativa beslut i fall av olagligt stöd skall kommissionen besluta att den berörda medlemsstaten skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att återkräva stödet från mottagaren (nedan kallat beslut om återkrav). Kommissionen skall inte återkräva stödet om detta skulle stå i strid med en allmän princip i gemenskapsrätten.

2. Det stöd som skall återkrävas enligt ett beslut om återkrav skall innefatta ränta med en lämplig räntesats som fastställs av kommissionen. Räntan skall betalas från det datum då det olagliga stödet stod till stödmottagarens förfogande till det datum då det har återbetalats.

3. Utan att det påverkar förordnanden av Europeiska gemenskapernas domstol enligt artikel [242] i fördraget skall återkravet verkställas utan dröjsmål och enligt den berörda medlemsstatens förfaranden enligt nationell lagstiftning, förutsatt att dessa förfaranden gör det möjligt att omedelbart och effektivt verkställa kommissionens beslut. I det syftet skall de berörda medlemsstaterna vid förfaranden inför nationella domstolar vidta alla nödvändiga åtgärder som är tillgängliga i deras respektive rättssystem, inbegripet interimistiska åtgärder, utan att gemenskapsrätten påverkas.”

Nationella bestämmelser

- 6 Artikel 1 i kunglig kungörelse av den 7 maj 1985 om utgivandet av preferensaktier utan rösträtt i aktiebolag inom nationella sektorer (*Moniteur belge* av den 11 maj 1985, s. 6873) (nedan kallad 1985 års kungliga kungörelse) har följande lydelse:

”Aktiebolag inom [vissa sektorer] kan på de villkor som fastställs i denna kungörelse ge ut aktier som motsvarar deras andel av aktiekapitalet och inte ger rösträtt, nedan kallade preferensaktier utan rösträtt.”

- 7 I artikel 2 i 1985 års kungliga kungörelse föreskrivs bland annat att Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux (Nationellt bolag för omstrukturering av nationella sektorer) (nedan kallat SNRSN) får teckna sådana preferensaktier utan rösträtt.

- 8 I artikel 3 i 1985 års kungliga kungörelse föreskrivs följande:

”Reglerna för utgivande av preferensaktier utan rösträtt, villkoren och sättet för utgivandet samt de rättigheter som är knutna till dessa aktier anges i ett avtal, som ingåtts mellan det utgivande bolaget och de i artikel 2 angivna juridiska personer som tecknar dessa aktier, och är inskrivna i bolagsordningen för det utgivande bolaget, utan att detta emellertid påverkar villkoren i denna kungörelse. I avtalet upptas vidare de villkor som gäller för det utgivande bolagets återköp eller utomståendes förvärv av preferensaktier utan rösträtt. Priset får inte understiga 80 procent av emissionspriset.

Det avtal som åsyftas i första stycket skall i förväg godkännas av finansministern, näringsministern och den budgetansvariga ministern.”

- 9 I artikel 4 i 1985 års kungliga kungörelse föreskrivs följande:

”För utgivande av preferensaktier utan rösträtt gäller följande villkor:

- 1) Preferensaktier är och skall förbli registrerade.
- 2) Preferensaktier får inte motsvara mer än 49 procent av det tecknade kapitalet.

- 3) Vid vinstutdelning ger preferensaktier företräde till en utdelning på 2 procent av det emissionspris som faktiskt betalats för dessa aktier, oberoende av vad som anges i bolagsordningen ...
- 4) Preferensaktierna ger, oberoende av vad som anges i bolagsordningen, en företrädesrätt vid återbetalning av insats utan att det påverkar de rättigheter som kan vara knutna till aktierna enligt bolagsordningen vad gäller fördelningen av bolagets likvidationsöverskott.

...”

Bakgrund till tvisten

Koncernerna Verlipack och Beaulieu

- 10 Koncernen Verlipack var fram till dess att företaget försattes i konkurs den 18 januari 1999 Belgiens största tillverkare av ihåligt glas för förpackningar med en marknadsandel på 20 procent i Belgien och på 2 procent i Europeiska unionen. Koncernen sysselsatte 735 personer i sina fabriker i Ghlin, Jumet och Mol.
- 11 Koncernen Beaulieu är benämningen på en belgisk holdingbolagsstruktur bestående av bolag verksamma inom sektorn för syntetiska mattor och fibrer. Koncernen är världens näst största tillverkare av mattor och den överlägset största tillverkaren i Europa. Koncernen kontrolleras av holdingbolaget Ter Lembeek International NV.

Perioden före koncernen Beaulieus förvärv av aktier i koncernen Verlipack: avtal av den 30 april 1985 mellan koncernen De Backer (Adsum) och SNRSN

- 12 År 1985 försattes Verlipack i konkurs och dess tillgångar, som värderats till 410 miljoner belgiska franc (BEF), förvärvades av SA Adsum, ett bolag i koncernen De Backer, som inte har något samband med sökanden.
- 13 Enligt avtalet av den 30 april 1985 placerade Adsum dessa tillgångar i tre nya bolag, nämligen NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet och SA Verlipack Ghlin. Även SNRSN bidrog till kapitalet i dessa bolag med sammanlagt 620 020 000 BEF. För denna kapitalinsats erhöll det sistnämnda bolaget aktier i kategori B. Dessa aktier gav ingen rösträtt och hade ett nominellt värde av vardera 10 000 BEF. För tillskjutna medel som inte tillfördes aktiekapitalet erhöles vinstandelsbevis kallade kategori I och kategori II. År 1985 uppgick SNRSN:s innehav i koncernen till 49 procent av kapitalet, vilket enbart motsvarades av aktier i kategori B (artikel 3.1 a i avtalet av den 30 april 1985). Detta innehav hade godkänts av kommissionen.
- 14 I enlighet med den särskilda lagen av den 15 januari 1989 förvärvade regionen Vallonien aktierna utan rösträtt i fabrikerna i Ghlin och Jumet, vilka är belägna inom Valloniens språkområde, samtidigt som aktierna i fabriken i Mol överläts till regionen Flandern.
- 15 I artikel 10 i avtalet av den 30 april 1985 föreskrevs följande:

"Adsum förklarar sig vara i stånd att få bolagen att träffa en överenskommelse med [SNRSN] om att dessa varje år, och första gången fem år efter ingåendet av detta

avtal, skall erbjuda sig att återköpa minst 10 procent av aktierna i kategori B och 10 procent av vinstandelsbevisen i kategori I i den mån balanserad vinst och tillgängliga reserver i bolagen gör det möjligt.

Återköpspriset skall motsvara aktiernas nominella värde och uppgå till 10 000 BEF per vinstandelsbevis i kategori I.

För det fall ett sådant avtal inte kommer till stånd mellan bolagen och [SNRSN] skall Adsum ändå uppfylla de skyldigheter som följer av denna artikel.”

16 I artikel 11 i detta avtal föreskrivs även följande:

”Adsum förbinder sig att till vart och ett av bolagen ställa ut en köption avseende aktierna i kategori B och vinstandelsbevisen i kategori I. I detta syfte förbinder sig Adsum att med vart och ett av bolagen ingå ett avtal som återger innehållet i bilaga 1 till detta avtal.”

17 I artikel 14 andra stycket i avtalet av den 30 april 1985 anges följande:

”Med hänsyn till att en försäljning av Adsums aktieinnehav i bolagen skulle medföra en förändring av kontrollen och/eller av bolagens ledning, är [SNRSN:s] tillstånd nödvändigt för en sådan försäljning.”

18 Artikel 16 i avtalet av den 30 april 1985 har följande lydelse:

”[Verlipacks] bolagsordning ändras för att beakta bestämmelserna i detta avtal.”

19 Sökanden har angett, utan att detta har bestridits av kommissionen, att den inte deltog vid utarbetandet av avtalet av den 30 april 1985 eftersom sökanden, tvärtemot vad som anges i punkt 7 i kommissionens beslut 2002/825/EG av den 24 april 2002 om det statliga stöd som Belgien har genomfört till förmån för koncernen Beaulieu (Ter Leembek International) (EGT L 296, s. 60) (nedan kallat det ifrågasatta beslutet), vid denna tidpunkt inte hade några aktier i Verlipack.

Koncernen Beaulieus förvärv av aktier i koncernen Verlipack och tilläggsavtalet av den 18 november 1987 till avtalet av den 30 april 1985

20 Under perioden åren 1985–1987 överlät Adsum sitt innehav (51 procent) i de tre Verlipack-bolagen till ett annat av sina dotterbolag, Imcour NV, som anslöt sig till avtalet av den 30 april 1985. Den 25 juni 1987 försattes detta bolag i likvidation i syfte att dela upp detta i tre bolag, nämligen Imcour Holding NV, Imcour Lease NV och Patrimcour NV. Aktierna i bolagen Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin och Verlipack Mol upptogs bland Imcour Holdings tillgångar.

21 I samband med delningen av Imcour år 1987 förvärvade koncernen Beaulieu aktierna i Imcour Holding från koncernen De Backer för 425 miljoner BEF och den förstnämnda koncernen blev således indirekt ägare av bolagen Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin och Verlipack Mol.

22 Med stöd av artikel 14 andra stycket i avtalet av den 30 april 1985 godkände SNRSN genom ett tilläggsavtal av den 18 november 1987 till avtalet av den 30 april 1985 (den indirekta) försäljningen av de tre Verlipack-bolagen till koncernen Beaulieu under förutsättning att Imcour Holding och R. De Clerck anslöt sig till avtalet av den 30 april 1985. SNRSN krävde dessutom att koncernen Beaulieu skulle förbinda sig att upprätthålla verksamheten i de tre Verlipack-bolagen under ytterligare två år. Detta tilläggsavtal undertecknades av samtliga berörda parter, det vill säga Adsum, SNRSN, Imcour Holding, R. De Clerck och W. De Backer.

23 Artikel 3 i tilläggsavtalet av den 18 november 1987 har följande lydelse:

”Från och med den 1 oktober 1987 förbinder sig undertecknade Imcour NV och R. De Clerck att oåterkalleligt inträda i och iaktta samtliga rättigheter och skyldigheter som denna dag åvilar Adsum NV och W. De Backer i enlighet med avtalet av den 30 april 1985 och dess bilaga.”

24 Artikel 4 i detta tilläggsavtal har följande lydelse:

”Mot bakgrund av artiklarna 1 och 3 skall det i avtalet av den 30 april 1985 och i dess bilaga från och med den 1 oktober 1987 i stället för Adsum NV stå Imcour NV och i stället för W. De Backer stå R. De Clerck ...”

25 Artikel 5 i detta tilläggsavtal har följande lydelse:

”Rätten att utöva köptionen kvarstår i enlighet med de villkor som föreskrivs i bilagan till avtalet av den 30 april 1985 såvitt avser SA Verlipack Ghlin, Mol och Jumet.”

De tre Verlipack-bolagens skyldighet att återköpa SNRSN:s aktier och vinstandelsbevis enligt avtalet av den 30 april 1985

26 Den 1 maj 1990 löpte den femårsperiod som föreskrevs i artikel 10 i avtalet av den 30 april 1985 ut och skyldigheten att årligen återköpa 10 procent av aktierna i kategori B och vinstandelsbevisen i kategori I började gälla. Enligt sökanden, vilket inte har bestridits av kommissionen, krävde belgiska myndigheter att de tre Verlipack-bolagen skulle uppfylla skyldigheten att återköpa egna aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I. På grund av koncernen Beaulieus bristande ekonomiska förmåga var koncernen tvungen att följa en exakt betalningsplan. Mellan april 1991 och april 1994 överförde koncernen Beaulieu vid fem betalningstillfällen (april 1991, maj 1991, april 1992, april 1993 och april 1994) 213 100 000 BEF till det offentliga bolaget som innehade aktierna.

27 Efter återköpet innehade SNRSN (som för regionen Vallonien blivit ett förvaltningsbolag för regionen Valloniens ägarintressen i kommersiella bolag) (nedan kallat Sowagep) fortfarande 5 087 aktier i kategori B utan rösträtt och 3 937 vinstandelsbevis i kategori I i SA Verlipack Ghlin, det vill säga sammanlagt 9 024 värdepapper som skulle återköpas under fem år till ett nominellt pris av 10 000 BEF per värdepapper i enlighet med avtalet av den 30 april 1985, vilket motsvarade sammanlagt 90 240 000 BEF, samt 2 923 aktier i kategori B utan rösträtt och 2 267 vinstandelsbevis i kategori I i SA Verlipack Jumet, det vill säga sammanlagt 5 190 värdepapper som skulle återköpas under fem år till ett nominellt pris av 10 000 BEF per värdepapper i enlighet med avtalet av den 30 april 1985, vilket motsvarade sammanlagt 51 900 000 BEF. Det sammanlagda priset för dessa 14 214 aktier och vinstandelsbevis uppgick således till 142 140 000 BEF.

28 Efter olika kapitaltillskott från den privata aktieägaren (Imcour Holding, som blivit SA Imcopack Wallonie, som ägde fabrikerna i Ghlin och Jumet respektive NV

Imcopack Vlaanderen, som ägde fabriken i Mol) minskades efterhand det offentliga ägandet i koncernen Verlipack, vilket innebar att de offentliga myndigheternas kapitalandel i koncernen efter den stegvisa utförsäljningen endast uppgick till 20,7 procent.

Stöd som koncernen Verlipack erhållit år 1992

29 År 1992 beviljades Verlipack två investeringsstöd på sammanlagt 502 122 500 BEF i enlighet med ett system för regionalstöd. Dessutom hade kommissionen genom ett beslut av den 25 november 1992 beslutat att inte göra invändningar mot beslutet av Société Régionale d'Investissement (som bildats genom lagen av den 2 april 1962) att bevilja ett konvertibelt vinstandelslån på 500 miljoner BEF (EGT C 83, 1993, s. 3). Detta vinstandelslån betalades emellertid inte ut.

30 Den belgiska regeringen uppgav under det förfarande som ledde till antagandet av beslut 2001/856/EG av den 4 oktober 2000 om statligt stöd till förmån för Verlipack — Belgien (EGT L 320, 2001, s. 28) att Verlipack hade vissa problem som berodde på en dålig ledning och framför allt på att produktionen höll låg kvalitet, vilket innebar att koncernen Beaulieu inte kunde ta på sig hela ansvaret för och förvaltningen av investeringsprogrammet på 5 500 miljoner BEF. Denna situation förklarade bland annat varför regionen Vallonien inte betalade ut det godkända stödet.

Koncernen Heye-Glas förvärvar aktier i koncernen Verlipack

31 Under år 1996 fortsatte de tre Verlipack-bolagen att gå med förlust, vilket ledde till att de inte kunde betala amorteringarna på banklån som förföll till betalning i slutet

av år 1996. Under dessa förhållanden beslutade koncernen Beaulieu att omstrukturera ägarbilden och inleda förhandlingar med den tyska koncernen Heye-Glas (nedan kallad Heye), en av de främsta tyska glastillverkarna.

- 32 Den 1 september 1996 undertecknade koncernen Verlipack och Heye ett avtal om tekniskt samarbete. Den 11 april 1997 utvidgades detta avtal till administrativt och finansiellt stöd, vilket innebar att Heye blev direkt delaktig i förvaltningen och ledningen av koncernen Verlipack.

Avtalet av den 18 december 1996

- 33 Genom ett avtal av den 18 december 1996 mellan sökanden och Sowagep återköpte koncernen Beaulieu de aktier och vinstandelsbevis som Sowagep ägde i bolagen SA Verlipack Ghlin och Verlipack Jumet. Enligt detta avtal förvärvade sökanden av Sowagep följande värdepapper: 5 087 aktier i kategori B utan rösträtt och 3 937 vinstandelsbevis i kategori I i bolaget Verlipack Ghlin för ett belopp om 72 192 000 BEF samt 2 923 aktier i kategori B utan rösträtt och 2 267 vinstandelsbevis i kategori I i bolaget Verlipack Jumet för ett belopp om 41 520 000 BEF, vilket sammanlagt utgjorde 14 214 aktier och vinstandelsbevis motsvarande 113 712 000 BEF att betalas till Sowagep "den 31 december 2001, netto utan ränta".

Bildandet av Verlipack Holding I och Verlipack Holding II

- 34 Den 24 januari 1997 bildade koncernen Beaulieu och Heye ett överordnat holdingbolag kallat Verlipack Holding I. Aktiekapitalet i Verlipack Holding I

uppgick till 1 030 500 000 BEF, varav Heye sköt till 515 500 000 BEF, medan återstoden utgjordes av anläggningstillgångarna i de tre fabrikerna som koncernen Beaulieu bidrog med, och som värderades till 515 miljoner BEF. Den 11 april 1997 bildades ett andra holdingbolag, Verlipack Holding II, med ett aktiekapital på 1 230 500 000 BEF (Verlipack Holding I innehade 100 000 aktier motsvarande 1 030 500 000 BEF och Sowagep innehade 19 408 aktier motsvarande 200 miljoner BEF). Förvaltningsorganen för hela denna nya industrikoncern koncentrerades till Verlipack Holding II, i vilket Heye hade en majoritet. Ledningen för de olika avdelningarna var densamma för hela koncernen.

Situationen för bolagen i koncernen Verlipack år 1997

- 35 De resultat som rapporterades av Heye och Verlipack försämrades dock avsevärt år 1997. Den 30 november 1997 rapporterades en preliminär konsoliderad proformanettoförlust på 828 592 044 BEF för detta år.

Avtalet om en stimulansplan (Heads of Agreement) av den 5 juni 1998

- 36 Den 5 juni 1998 ingicks ett avtal om en stimulansplan (Heads of Agreement) mellan parterna (banker, koncernen Beaulieu, Heye och Sowagep) till följd av den försämrade situationen för bolagen i koncernen Verlipack. I detta avtal föreskrevs att Heye skulle göra ett kapitaltillskott på 200 miljoner BEF samt, vad beträffar regionen Vallonien, dels att vinstandelslånet på 150 miljoner BEF som denna region beviljat Verlipack Holding II år 1997 skulle omvandlas till ett kapitaltillskott, dels att aktiekapitalet i Verlipack Holding II skulle ökas med 100 miljoner BEF och att regionen Vallonien åtog sig att hitta en privat investerare för detta ändamål. Vad gäller sökandet efter en ny investerare har de belgiska myndigheterna gjort gällande

(skrivelse av den 11 januari 2001, som registrerats den 15 januari samma år) att koncernen Beaulieu i syfte att genast genomföra stimulansplanen föreslog att själv verkställa detta åtagande "under förutsättning att denna åtgärd endast är tillfällig och skall betalas tillbaka av den nya investerare som Sowagep åtagit sig att hitta". De belgiska myndigheterna har tillagt att koncernen Beaulieu, till förmån för vilken det i avtalet om en stimulansplan föreskrevs att en fordran på 600 miljoner BEF skulle efterskänkas, hade ett verkligt intresse av att stimulansplanen skulle leda till de förväntade resultaten.

- 37 Enligt protokollet från den extra bolagsstämman i Verlipack Holding II den 26 juni 1998 beslutade man om en ökning av aktiekapitalet där Heye skulle skjuta till 200 miljoner BEF mot 19 408 nyemitterade aktier och att Worldwide Investors Luxembourg (nedan kallat Worldwide Investors) skulle skjuta till 100 miljoner BEF mot 9 704 nyemitterade aktier. Worldwide Investors, som koncernen Beaulieu funnit, betalade enligt belgiska myndigheter kapitaltillskottet för koncernen Beaulieus räkning.

Tilläggsavtalet av den 20 november 1998 till avtalet av den 18 december 1996

- 38 Eftersom den nya stimulansplanen inte hade uppnått de förväntade resultaten och regionen Vallonien inte hade kunnat hitta någon ny privat investerare, beslutade regionen Vallonien och koncernen Beaulieu gemensamt den 20 november 1998 att ändra villkoren i avtalet av den 18 december 1996 genom ett tilläggsavtal (nedan kallat tilläggsavtalet av den 20 november 1998). Enligt villkoren i detta tilläggsavtal skulle betalningen av de aktier i bolagen Verlipack Ghlin och Verlipack Jumet som Beaulieu förvärvat i enlighet med avtalet av den 18 december 1996 för 113 712 000 BEF "kunna ske antingen genom en överföring till [regionen Valloniens] konto eller genom att de 9 704 aktierna i SA Verlipack Holding II lämnas som betalning" senast den 31 december 2001.

- 39 Den 21 december 1998 överlät Worldwide Investors 9 704 aktier i bolaget Verlipack Holding II till koncernen Beaulieu. Som motprestation överlät koncernen Beaulieu 9 704 aktier i bolaget Verlipack Holding I till Worldwide Investors. Koncernen Beaulieu överlät därefter mellan den 21 och den 31 december 1998 9 704 aktier i bolaget Verlipack Holding II till regionen Vallonien ”i utbyte mot att regionen Vallonien efterskänkte sin fordran på koncernen Beaulieu”.
- 40 Denna överlåtelse som var föremålet för tilläggsavtalet av den 20 november 1998 ägde rum några veckor innan koncernen Verlipack ingav sin konkursansökan. Överlåtelsen genomfördes genom att aktier lämnades mot att koncernen Beaulieus skulder till regionen Vallonien avskrevs. Dessa skulder, som hade uppkommit till följd av denna koncerns förvärv i december 1996 av regionen Valloniens aktier i Verlipack med ett uppskattat värde av 113 712 000 BEF, löpte utan ränta och skulle inte börja betalas tillbaka förrän den 31 december 2001.
- 41 Den 8 januari 1999 ansökte Verlipack om offentligt ackord för fabrikerna i Jumet och Ghlin samtidigt som man aviserade en nedläggning av fabriken i Mol. Handelsdomstolen i Turnhout (Belgien) försatte den 11 januari 1999 Verlipacks fabrik i Mol i konkurs, och handelsdomstolen i Mons försatte de sex bolag som utgjorde glaskoncernen Verlipack (fabrikerna Ghlin och Jumet, Verlipack Belgium, Verlipack Engineering, Verlimo och Imcourlease) i konkurs den 18 januari 1999.
- 42 Verlipack Holding II, som konstaterade att bolaget varken hade tillräckliga likvida medel eller tillgångar för att klara av sina skulder, ingav konkursansökan den 11 februari 1999 till handelsdomstolen i Mons och förklarade att betalningarna ställts in från och med juni 1998. Sowagep förklarade vid denna domstol att den inte ville framställa något krav om återvinning av sin fordran, vilket innebar att Sowagep

beviljade sin gäldenär en kredit. Handelsdomstolen i Mons konstaterade följaktligen i beslut av den 31 maj 1999 att Verlipack Holding II inte uppfyllde konkursvillkoren, även om företagets framtida verksamhet reducerades till en likvidation av densamma på grund av att föremålet för verksamheten hade upphört.

Beslut 2001/856 och det formella granskningsförfarandet som ledde fram till det ifrågasatta beslutet

- 43 Genom beslut 2001/856 beslutade kommissionen att avsluta förfarandet enligt artikel 88.2 EG avseende visst stöd som Belgien genomfört till förmån för koncernen Verlipack. Genom samma beslut upphävde kommissionen sitt beslut av den 16 september 1998, i vilket kommission hade beslutat att inte göra invändningar mot en del av detta stöd (EGT C 29, 1999, s. 13), eftersom det grundats på felaktiga upplysningar, förklarade att en del av detta stöd inte var förenligt med den gemensamma marknaden och krävde att det skulle återbetalas.
- 44 Konungariket Belgien väckte talan om ogiltigförklaring av detta beslut vid domstolen. Domstolen ogillade talan i dom av den 3 juli 2003 i mål C-457/00, Belgien mot kommissionen (REG 2003, s. I-6931).
- 45 I samband med granskningen av detta stöd, vilken ledde fram till beslut 2001/856, underrättades kommissionen om andra åtgärder som kunde innehålla inslag av statligt stöd till förmån för Verlipack eller koncernen Beaulieu.
- 46 I sin skrivelse av den 28 september 1999, vilken lämnats som svar på inledandet av det formella granskningsförfarande som ledde fram till antagandet av

beslut 2001/856, uppgav Konungariket Belgien till kommissionen att den betalning som gjordes i december 1998 genom att koncernen Beaulieu löste sin skuld gentemot regionen Vallonien kunde betraktas som ”en ny ökning av Verlipacks kapital, som finansierades av Beaulieu, som fick betalt genom att dess skuld gentemot regionen Vallonien upphörde”.

47 Genom en skrivelse av den 5 juli 2000 till Konungariket Belgien angav kommissionen bland annat att det förelåg oklarheter huruvida regionen Vallonien eventuellt kunde ha beviljat ett stöd till förmån för koncernen Beaulieu med hänsyn till att denna koncern hade beviljats betalningsvillkor vid förvärvet av anläggningarna i Ghlin och Jumet i december 1996 som inte skulle ha varit acceptabla för ett privat finansinstitut. Dessutom önskade kommissionen få klarhet i huruvida den betalning som skett med aktier några veckor före det att Verlipack ingav sin konkursansökan inte utgjorde ett stöd till förmån för koncernen Beaulieu.

48 Mot denna bakgrund begärde kommissionen att Konungariket Belgien skulle lämna upplysningar i följande frågor: ”Worldwide Investors verksamhet, Sowageps sökande efter en privat investerare, användningen av de 100 miljoner BEF som Worldwide Investors tillsköt i juni 1998, en förklaring av värdeskillnaden på de 14 214 aktier som koncernen Beaulieu förvärvade 1996, en förklaring av varför den tyska koncernen Heye inte kände till dessa transaktioner som innebar ett ingripande från de vallonska myndigheternas sida, och en förklaring av varför regionen Vallonien beviljade koncernen Beaulieu betalningsfrist på fyra räntefria år för betalningen av de 14 214 aktierna samt av omständigheterna kring regionen Valloniens godtagande av en [förtida] inlösen av denna skuld några veckor innan konkursansökan ingavs för Verlipacks anläggningar och således med full kännedom om Verlipacks underskott.” I samma skrivelse undrade kommissionen vem som var den verkliga mottagaren av det kapital som Worldwide Investors tillsköt Verlipack i juni 1998.

49 Eftersom de belgiska myndigheterna inte inkom med något svar på skrivelsen av den 5 juli 2000, skickade kommissionen den 29 september 2000 en påminnelse. Då

Konungariket Belgien inte inkom med de efterfrågade uppgifterna inom den angivna fristen, beslutade kommissionen genom en skrivelse av den 19 januari 2001 att formellt förelägga denna stat i enlighet med artikel 10.3 i förordning nr 659/1999 att inkomma med samtliga handlingar, upplysningar och uppgifter som gjorde det möjligt att granska huruvida de åtgärder som hade vidtagits till förmån för företaget Verlipack eller koncernen Beaulieu var förenliga med artikel 87 EG.

- 50 Före detta föreläggande svarade emellertid Konungariket Belgien i en skrivelse av den 11 januari 2001, som registrerades den 15 januari 2001, på kommissionens skrivelse av den 5 juli 2000 och gjorde därvid gällande att även om koncernen Verlipack uppnått dåliga resultat under år 1997 kunde man från mars 1998 notera att förlusterna minskat tack vare en klart förbättrad produktivitet. De belgiska myndigheterna angav vidare att de privata och offentliga samarbetsparterna beslutat om en ny stimulansplan genom att ingå ett avtal (Heads of Agreement) den 5 juni 1998. Dessa myndigheter angav att svaret på kommissionens begäran med nödvändighet var ofullständigt i brist på samarbete från koncernen Beaulieus sida.
- 51 Mot bakgrund av tillgängliga upplysningar konstaterade kommissionen den 6 juni 2001 att efterskänkandet av ovannämnda fordran inbegrep en överföring av offentliga medel som belastar den belgiska staten och att den vid första anblick utgör ett statligt stöd i den mening som avses i artikel 87 EG. Dessutom ansåg kommissionen att det var tveksamt om det stöd som koncernen Verlipack eller koncernen Beaulieu beviljats var förenligt med artikel 87 EG och artikel 61 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Den inledde därför ett formellt granskningsförfarande enligt artikel 88.2 EG avseende detta stöd. I en skrivelse av den 8 juni 2001 underrättades Konungariket Belgien om detta beslut och berörda personer anmodades inkomma med synpunkter (EGT C 313, 2001, s. 2).
- 52 Collectif de Défense des Travailleurs Licenciés de Verlipack à Jumet et à Ghlin (aktionsgrupp bestående av arbetstagare som sagts upp av Verlipack i Jumet och i Ghlin) och Förenade kungariket inkom med skrivelser av den 3 december respektive den 7 december 2001. Konungariket Belgien yttrade sig i en skrivelse som inkom till kommissionen den 16 januari 2002.

53 I skrivelse av den 23 juli 2001 underrättades sökandens ombud om beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet. Kommissionen erhöll inte något yttrande från sökanden.

54 I en skrivelse som inkom till kommissionen den 26 juli 2001 svarade Konungariket Belgien kommissionen genom att upprepa de synpunkter som angetts i samband med mottagandet av föreläggandet.

55 Den 24 april 2002 fattade kommissionen det ifrågasatta beslutet.

Det ifrågasatta beslutet

56 I det ifrågasatta beslutet framhöll kommissionen att "[o]beroende av komplexiteten hos det juridiska och finansiella instrument som ligger till grund för det luxemburgska andelsföretaget Worldwide Investors åtgärd i juni 1998, ... koncernen Beaulieu löste i december 1998 ut en skuld på 113 712 000 BEF gentemot regionen Vallonien genom att överlåta 9 704 aktier i holdingföretaget Verlipack Holding II, vars nominella värde var 100 miljoner BEF men vars reella värde var avsevärt lägre med tanke på att det sistnämnda företaget var insolvent".

57 Vad gäller det pris som sökanden enligt avtalet av den 18 december 1996 betalade för att återköpa vissa av regionen Valloniens aktier i Verlipack-bolagen, anser kommissionen bland annat att skyldigheten att fastställa ett pris på motsvarande 80 procent av emissionspriset vid ett sådant återköp föreskrivs i den belgiska lagen, vilken tillämpas utan åtskillnad för alla aktörer som vill köpa denna typ av preferensaktier.

- 58 Kommissionen ansåg att "koncernen Beaulieus skuld på 113 712 000 BEF gentemot regionen Vallonien utgjorde en klar skuld vars återbetalning inte hade något att göra med koncernen Verlipacks finansiella situation".
- 59 Kommissionen ansåg följaktligen att regionen Vallonien efterskänkte en fordran på 113 712 000 BEF mot koncernen Beaulieu genom att acceptera aktier i bolaget Verlipack Holding II utan värde mot att en klar skuld på detta belopp avskrevs.
- 60 Konungariket Belgien har dock hävdat att koncernen Beaulieu inte drog någon ekonomisk fördel av denna transaktion eftersom denna stat genom att efterskänka skulden kompenserade koncernen Beaulieu för det "kapitaltillskott som gjordes i juni 1998".
- 61 Kommissionen framhöll emellertid i det ifrågasatta beslutet att det i avtalet om en stimulansplan av den 5 juni 1998 endast föreskrevs att myndigheterna i Vallonien åtog sig att finna en investerare och inte att bidra med 100 miljoner BEF till Verlipack Holding II:s kapital.
- 62 Kommissionen konstaterade vidare att Konungariket Belgien inte visat, för det första, att det fanns ett avtal enligt vilket koncernen Beaulieu skulle ha övertagit regionen Valloniens åtagande att finna en investerare som skulle bidra med 100 miljoner BEF och, för det andra, att det fanns ett andra avtal enligt vilket regionen Vallonien garanterade koncernen Beaulieu en återbetalning av dessa 100 miljoner BEF som det var meningen att en privat investerare skulle bidra med.

63 Kommissionen ansåg att den enda säkra omständigheten var att regionen Vallonien den 20 november 1998 efterskänkte en klar fordran på 113 712 000 BEF gentemot koncernen Beaulieu i utbyte mot 9 704 aktier i ett bolag, Verlipack Holding II, vars ekonomiska situation försämrats till den grad att den motiverade en ny plan för omstrukturering av kapitalet i juni 1998. Inom ramen för denna plan var det inte möjligt att finna en privat investerare som var villig att göra ett kapitaltillskott på 100 miljoner BEF. Kommissionen påpekade att detta bolags tillgångar den 11 februari 1999 värderades till 1 BEF.

64 Kommissionen prövade frågan huruvida stödet var förenligt med den gemensamma marknaden, trots att Konungariket Belgien inte återopade några skäl för att det skulle vara förenligt med denna, och kom således i huvudsak till slutsatsen att det stöd som beviljats koncernen Beaulieu enbart var ett driftstöd som avlastade koncernen Beaulieu de kostnader som koncernen under normala förhållanden själv borde bära i sin löpande förvaltning eller verksamhet. Kommissionen påpekade att ett sådant stöd är oförenligt med gemenskapsreglerna eftersom koncernen Beaulieus produktionsanläggningar inte låg inom de regioner som avses i artikel 87.3 a EG.

65 Kommissionen förklarade med hänvisning till bestämmelserna i artikel 14 i förordning nr 659/99 att "för att återskapa den ekonomiska situation som företaget hade befunnit sig i om det inte beviljats det olagliga stödet skall de belgiska myndigheterna ... återkräva detta stöd från mottagaren".

66 I artikel 1 i det ifrågasatta beslutet föreskrivs följande:

"Det statliga stöd som Belgien genomfört till förmån för koncernen Beaulieu (Ter Lembeek International) i form av en skuldeftergift till ett belopp av 113 712 000 BEF är oförenligt med den gemensamma marknaden."

67 I artikel 2 i det ifrågasatta beslutet föreskrivs följande:

”1. Belgien skall vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att från stödmottagaren återkräva det stöd som avses i artikel 1, och som olagligen redan utbetalats till stödmottagaren.

2. Återvinningen skall utan dröjsmål ske enligt de förfaranden som anges i den nationella lagstiftningen för att omedelbart genomföra detta beslut i praktiken. Det stöd som skall återkrävas skall innefatta ränta som löper från den dag stödet ställdes till stödmottagarens förfogande fram till den dag det har återbetalats. Räntan skall beräknas på grundval av den referensränta som används vid beräkningen av bidragsekvivalenten inom ramen för regionalstöd.”

Förfarande och parternas yrkanden

68 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 22 juli 2002.

69 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan om ogiltigförklaring kan upptas till prövning och bifalla talan,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

70 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa eller ogilla talan,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

71 Sammansättningen av förstainstansrättens avdelningar ändrades från och med det nya rättegångsåret. Referenten i målet förordnades i samband härmed att tjänstgöra på femte avdelningen, och målet tilldelades följaktligen femte avdelningen i utökad sammansättning.

72 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (femte avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan åtgärder för bevisupptagning. Såsom åtgärder för processledning anmodade rätten kommissionen att inkomma med vissa handlingar samt upprätta en lista över de handlingar som kommissionen förfogar över inom ramen för det förfarande som gav upphov till detta mål. Kommissionen efterkom anmodan inom den föreskrivna fristen.

73 Parterna utvecklade sin talan och besvarade förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 21 februari 2006.

Upptagande till sakprövning

Parternas argument

74 Kommissionen har inledningsvis framhållit att sökanden varken inom ramen för det formella granskningsförfarande som ledde fram till det ifrågasatta beslutet eller

inom ramen för det förfarande som ledde fram till beslut 2001/856 framförde några invändningar, trots att det i det sistnämnda beslutet redan tillkännagavs en undersökning avseende det berörda stödet.

- 75 Kommissionen har gjort gällande att inga av sökandens grunder kan upptas till prövning eftersom de stöder sig på påståenden avseende faktiska omständigheter som sökanden inte gjorde gällande inom ramen för det formella granskningsförfarandet och eftersom en stor del av de handlingar som bifogats ansökan inte, såvida motsatsen inte uttryckligen har angetts, var kända för kommissionen vid tidpunkten för det ifrågasatta beslutet. Vad gäller påståendena avseende faktiska omständigheter inom ramen för den första grunden, gäller det ovannämnda för det första beträffande påståendena enligt vilka regionen Vallonien skulle ha "tvingat" sökanden att ingå avtalet av den 18 december 1996 och att det skulle innebära att det faktiska efterskänkandet av denna fordran genom tilläggsavtalet av den 20 november 1998 inte utgjorde ett statligt stöd. Detsamma gäller påståendet enligt vilket sökanden inte skulle ha varit mottagare av stödet på grund av att sökanden endast innehade aktierna under en begränsad tid. För det andra har kommissionen gjort gällande att sökandens argument som syftar till att ifrågasätta den tolkning som gjorts av 1985 års kungliga kungörelse inte kan upptas till prövning, eftersom de inte har åberopats under det formella granskningsförfarandet. För det tredje anser kommissionen att sökanden inte med fog kan kritisera det ifrågasatta beslutet vad gäller påståendet att det ifrågavarande stödet kan påverka handeln mellan medlemsstaterna, särskilt textilmarknaden, och snedvridda konkurrensen, eftersom dessa omständigheter redovisades i beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet. Vad gäller den andra grunden har kommissionen hävdatt att den inte kan upptas till prövning eftersom den grundas på ett felaktigt resonemang om att stödet skulle ha använts för att kompensera en påstådd förlust som uppkommit i samband med återköp av aktier som påstås ha varit påtvingat. Även beträffande den tredje grunden har kommissionen gjort gällande att den inte kan upptas till prövning eftersom den innebär ett påstående att tilläggsavtalet av den 20 november 1998 inte medförde någon fördel för sökanden på grund av att det endast utgjorde en sorts kompensation för det påtvingade förvärvet att aktier och vinstandelsbevis år 1996.

- 76 Vad gäller de handlingar som bifogats ansökan har kommissionen angett att den, med undantag för bolagsordningen och fullmakten till advokaterna, såsom framgår av skrivelsen av den 20 december 2002, inte förfogade över de elva bilagor som fogats till ansökan, det vill säga bilagorna 4, 4a, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 18, 20a och 21. Av

detta följer att i den mån sökandens grunder och argument stöds på nämnda bilagor skall de förklaras inte kunna upptas till prövning.

- 77 Kommissionen har i motsats till vad sökanden påstått gjort gällande att vissa handlingar som kommissionen inte förfogade över vid antagandet av det ifrågasatta beslutet har betydelse för sökandens argumentation. Detta gäller bilagorna som rör det avtal av den 29 september 1987 som ingåtts mellan De Backer och De Clerck (punkt 11 i ansökan), koncernen Beaulieus tillskott av kapital till Verlipack (punkterna 17 och 18 i ansökan), koncernen Beaulieus årliga återköp (punkt 20 i ansökan) samt avtalet av den 26 december 1996 som ingåtts mellan å ena sidan Imcopack Vlaanderen NV och Imcopack Wallonie och å andra sidan Heye (punkt 30 i ansökan). Enligt kommissionen är det således oriktigt att påstå att dessa handlingar enbart avser en ytterligare aspekt på bakgrunden till förevarande mål.
- 78 Sökanden har gjort gällande att de grunder som åberopats kan upptas till prövning eftersom de uteslutande stöds på handlingar som kommissionen hade kännedom om vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet och kommissionen, trots att den inte i det ifrågasatta beslutet redovisade samtliga relevanta omständigheter som är nödvändiga för att göra en korrekt bedömning av förevarande ärende i förhållande till bestämmelserna om statligt stöd, hade djupgående kännedom om de omständigheter som hänför sig till det ifrågavarande ärendet, vilket ledde fram till beslut 2001/856. Kommissionen har till och med ingett handlingar som sökanden inte förfogade över såsom bilaga IV till svaromålet.
- 79 Sökanden har angett att den i en skrivelse av den 6 december 2002 och i ett e-postmeddelande av den 11 december 2002 begärde dels att få en förteckning över de handlingar som kommissionen förfogade över vid antagandet av det ifrågasatta beslutet, dels att få närmare uppgifter om de påståenden rörande faktiska omständigheter som inte hade tagits upp under det administrativa förfarandet. I en skrivelse av den 20 december 2002 svarade kommissionen sökanden och angav därvid beträffande påståendena angående de faktiska omständigheterna att det inte

var kommissionens uppgift att utföra det arbete som det åligger sökandens advokater att utföra. När det gäller de handlingar som sökanden räknat upp lämnade kommissionen endast vaga uppgifter om de handlingar som kommissionen inte förfogade över utan att därvid överlämna en förteckning. Sökanden anser att det ankom på kommissionen att visa att den inte förfogade över dessa uppgifter, eftersom kommissionen gjorde det omöjligt för såväl sökanden som förstainstansrätten att avgöra huruvida kommissionen kunde anta det ifrågasatta beslutet mot bakgrund av de uppgifter rörande de faktiska omständigheterna som kommissionen förfogade över genom att i skrivelsen av den 20 december 2002, i vilken den vägrade att ge ut handlingarna i ärendet, lämna ett ofullständigt svar till sökanden.

80 Beträffande de handlingar som kommissionen uttryckligen har angett att den inte hade i sin besittning vid antagandet av det ifrågasatta beslutet har sökanden gjort gällande att kommissionen, när den antog det ifrågasatta beslutet, förfogade över samtliga handlingar som sökanden har åberopat under förfarandet, med undantag för de handlingar som endast syftar till att ge exempel på och beskriva ett antal ytterligare aspekter rörande bakgrunden till detta ärende (exempelvis protokollet från bolagsstämman i Imcour eller olika lån som koncernen Beaulieu beviljat koncernen Verlipack), och att detta medför att kommissionen saknar fog för att åberopa att sökandens grunder inte kan upptas till prövning.

81 Vad gäller påståendena om de faktiska omständigheter som kommissionen förklarade sig inte ha känt till vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet, har sökanden konstaterat att med undantag för påståendet att Sowagep i december 1997 skulle ha lovat ett nytillskott av kapital på 100 miljoner BEF till Verlipack, vilket för övrigt inte påverkar detta mål, är det endast ett enda av påståendena rörande de faktiska omständigheterna som kommissionen har bestridit att den kände till, nämligen påståendet att förvärvet av aktier och vinstandelsbevis i enlighet med avtalet av den 18 december 1996 inte skulle ha varit frivilligt. Sökanden har hävdad att förutom de överväganden av ekonomisk art som redan i sig visar att detta förvärv hade en påtvingad karaktär, framgår tvånget att förvärva aktierna uttryckligen av ett meddelande som regionen Vallonien hade skickat till kommissionen den 25 maj 1998 och som kommissionen således hade i sin besittning.

Förstainstansrättens bedömning

- 82 När det gäller att fastställa dels huruvida en mottagare av ett stöd kan åberopa omständigheter och handlingar som kommissionen inte har fått kännedom om före antagandet av sitt beslut och dels huruvida grunder som stöds på dessa omständigheter och handlingar kan upptas till prövning, erinrar förstainstansrätten om att det enligt fast rättspraxis följer att i ett mål om ogiltigförklaring enligt artikel 230 EG måste rättsaktens lagenlighet bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs. I synnerhet skall kommissionens komplexa bedömningar prövas enbart mot bakgrund av de upplysningar som kommissionen hade tillgång till när den gjorde bedömningarna (domstolens dom av den 7 februari 1979 i de förenade målen 15/76 och 16/76, Frankrike mot kommissionen, REG 1979, s. 321, punkt 7, svensk specialutgåva, volym 4, s. 287, av den 10 juli 1986 i mål 234/84, Belgien mot kommissionen, REG 1986, s. 2263, punkt 16, svensk specialutgåva, volym 8, s. 691, av den 26 september 1996 i mål C-241/94, Frankrike mot kommissionen, REG 1996, s. I-4551, punkt 33, och av den 11 september 2003 i mål C-197/99 P, Belgien mot kommissionen, REG 2003, s. I-8461, punkt 86, samt förstainstansrättens dom av den 25 juni 1998 i de förenade målen T-371/94 och T-394/94, British Airways m.fl. och British Midland Airways mot kommissionen, REG 1998, s. II-2405, punkt 81, av den 15 september 1998 i de förenade målen T-126/96 och T-127/96, BFM och EFIM mot kommissionen, REG 1998, s. II-3437, punkt 88, domar av den 6 oktober 1999 i mål T-110/97, Kneissl Dachstein mot kommissionen, REG 1999, s. II-2881, punkt 47, och i mål T-123/97, Salomon mot kommissionen, REG 1999, s. II-2925, punkt 48, och av den 11 maj 2005 i de förenade målen T-111/01 och T-133/01, Saxonía Edelmetalle och ZEMAG mot kommissionen, REG 2005, s. II-1579, punkt 67).
- 83 Kommissionen kan i detta hänseende inte kritiseras för att den inte har beaktat eventuella uppgifter som skulle ha kunnat åberopas under det administrativa förfarandet men som inte har åberopats, eftersom den inte har någon skyldighet att *ex officio* föreställa sig vilka omständigheter som skulle ha kunnat åberopas (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 60, och av den 11 september 2003 i det ovan i punkt 82 nämnda målet Belgien mot kommissionen, punkt 87, samt förstainstansrättens dom av den 14 januari 2004 i mål T-109/01, Fleuren Compost mot kommissionen, REG 2004, s. II-127, punkt 49).

- 84 Härav följer att en sökande som har deltagit i ett granskningsförfarande enligt artikel 88.2 EG inte har rätt att åberopa faktiska omständigheter som kommissionen inte har känt till, och som sökanden inte har upplyst kommissionen om under granskningsförfarandet. Det finns däremot inget som hindrar att den berörde anför en rättslig grund mot det slutgiltiga beslutet som den inte har anfört under det administrativa förfarandet (se domen i det ovan i punkt 82 nämnda målet Saxonía Edelmetalle och ZEMAG mot kommissionen, punkt 68 och där angiven rättspraxis).
- 85 Denna rättspraxis kan med undantag för fall där det föreligger särskilda omständigheter tillämpas på ett sådant förhållande, som det som föreligger i förevarande fall, där ett företag inte har deltagit i granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 82 nämnda målet Saxonía Edelmetalle och ZEMAG mot kommissionen, punkt 69).
- 86 Det är nämligen utrett att sökanden inte utnyttjade sin rätt att delta i det formella granskningsförfarandet trots att myndigheterna i Vallonien, såsom framgår av Konungariket Belgiens skrivelse av den 11 januari 2001 till kommissionen, som registrerades den 15 januari 2001, särskilt anmodade sökanden att aktivt samarbeta vid utarbetandet av myndigheternas svar på den begäran om upplysningar som kommissionen riktat till Konungariket Belgien den 5 juli 2000. Efter upprepade framställningar och utan att något svar erhållits på kommissionens begäran, anmodade Konungariket Belgiens ombud i en skrivelse av den 28 september 2000 sökanden att inkomma med uppgifter för att Konungariket Belgien skulle kunna lämna ett tillfredsställande svar till kommissionen. De två sista styckena i denna skrivelse har följande lydelse:

"Med hänsyn till det ovanstående vill min klient göra Er klient uppmärksam på risken för att Europeiska gemenskapernas kommission i sitt nästa beslut sannolikt kommer att förplikta de belgiska myndigheterna att från Er klient återkräva ett belopp om 113 712 000 BEF jämte ränta.

Även om fristen har löpt ut skulle det ändå vara önskvärt om Er klient ville samarbeta genom att inkomma med samtliga begärda handlingar då ärendet måste handläggas skyndsamt, vilket skulle göra det möjligt för regionen Vallonien att fortfarande hävda sin ståndpunkt gentemot Europeiska gemenskapernas kommission innan beslutet antas.”

- 87 I den ovan nämnda skrivelsen av den 11 januari 2001 informerade myndigheterna i Vallonien kommissionen om att deras ombud hade vänt sig till koncernen Beaulieus ombud och framhållit betydelsen av det förfarande som kommissionen inlett och de risker som ett sådant förfarande kan innebära för koncernen, samt att detta emellertid inte lett till någon framgång och att deras svar på kommissionens begäran om upplysningar skulle förbli ofullständigt så länge de inte lyckades få koncernen Beaulieu att samarbeta.
- 88 Vidare informerades sökandens ombud i en skrivelse av den 23 juli 2001 om kommissionens beslut att inleda det formella granskningsförfarandet den 6 juni 2001 i form av en kopia av detta beslut.
- 89 Slutligen är det utrett att sökanden uttryckligen utpekades i beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet — särskilt i rubriken II.2 som specifikt rör koncernen Beaulieu, vilken, såsom framgår av punkt 20, kontrollerades av sökanden — och att det i detta beslut framfördes tvivel, i synnerhet i punkterna 29–43 och 70–75 samt i fotnot 4, angående huruvida regionen Vallonien den 20 november 1998 hade efterskönt en klar fordran på 113 712 000 BEF på koncernen Beaulieu i utbyte mot 9 704 aktier i Verlipack Holding II vars ekonomiska situation var så dålig att tillgångarna i bolaget värderades till 1 BEF den 11 februari 1999.
- 90 Trots att sökanden hade full vetskap om beslutet att inleda ett formellt granskningsförfarande som särskilt riktades mot eftersköntandet av den ifrågava-

rande fordran och om behovet och vikten av att sökanden ingav vissa uppgifter mot bakgrund av de tvivel som kommissionen redan framfört angående huruvida det var förenligt med gemenskapsrätten att efterskänka denna fordran, beslutade sökanden att inte delta i det formella granskningsförfarandet. Sökanden gjorde därvid inte gällande att beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet var otillräckligt motiverat för att sökanden skulle kunna göra gällande sina rättigheter på ett ändamålsenligt sätt (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovan i punkt 83 nämnda målet *Fleuren Compost* mot kommissionen, punkt 46).

- 91 Av det ovanstående följer, för det första, att sökanden inte för första gången kan åberopa uppgifter vid förstainstansrätten som inte var kända av kommissionen vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet. Detta gäller i ännu högre grad beträffande argument som hänför sig till de faktiska omständigheter som sökandena anser är väsentliga för att göra en korrekt bedömning av det förevarande fallet i enlighet med bestämmelserna om statligt stöd.
- 92 För det andra kan en grund som åberopas av mottagaren av ett stöd och som enbart stöds av uppgifter som inte var kända av kommissionen vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet inte upptas till prövning, eftersom bedömningen av huruvida ett beslut angående statligt stöd är rättsenligt skall bedömas mot bakgrund av de uppgifter som kommissionen förfogade över vid tidpunkten för beslutet.
- 93 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att de grunder som åberopats av sökanden till stöd för sin talan grundar sig på uppgifter som kommissionen kände till vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet.
- 94 Inom ramen för den första grunden har sökanden för det första gjort gällande att i samband med förvärvet i enlighet med avtalet av den 18 december 1996 av 14 214 aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I i *Verlipack* för ett belopp om

113 712 000 BEF utövade myndigheterna i Vallonien tvång mot sökanden för att få till stånd detta förvärv. Sökanden anser att det förhållandet att sökanden var föremål för ett sådant tvång utgör en omständighet som kommissionen borde ha beaktat i samband med bedömningen av om villkoren var uppfyllda dels för att det skulle vara fråga om ett stöd som gynnar vissa företag, dels, om så var fallet, för att sökanden skulle anses utgöra det mottagande företaget, vilket inte var fallet.

95 Till stöd för sitt argument angående tvånget har sökanden åberopat ett meddelande från regionen Vallonien till kommissionen av den 25 maj 1998 i vilket det anges att "eftersom regionen Vallonien hade förlorat förtroendet för koncernen Beaulieu krävde den som villkor för att godkänna bildandet av två holdingbolag att det skedde ett återköp av regionens aktier i anläggningarna Verlipack Ghlin och Verlipack Jumet".

96 Vad gäller frågan om huruvida argumentet angående tvånget kan upptas till prövning konstaterar förstainstansrätten att det framgår av handlingarna i målet och de frågor som förstainstansrätten ställt vid förhandlingen angående detta, för det första, att kommissionen inte har bestridit att den hade kännedom om meddelandet av den 25 maj 1998 vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet. För det andra råder det endast skilda meningar mellan parterna i tvisten angående innebörden av detta meddelande och angående tolkningen av det sätt på vilket verbet "kräva" har använts i detta meddelande, men däremot inte beträffande den faktiska omständigheten som rör sökandens återköp av de aktier som innehades av regionen Vallonien. Sökandens argument angående tvånget utgör således i själva verket en anmärkning mot att kommissionen har gjort en oriktig bedömning av innehållet i detta meddelande. Detta argument kan således upptas till prövning.

97 Vad för det andra gäller sökandens argument som avser att bestrida det förhållandet att övervärderingen av de ifrågavarande aktiernas och vinstandelsbevisens pris som fastställts i avtalet av den 18 december 1996 var motiverad mot bakgrund av 1985

års kungliga kungörelse, konstaterar förstainstansrätten vidare att denna uppgift var känd för kommissionen vid antagandet av det ifrågavarande beslutet, eftersom den bland annat följer av punkterna 62–64 och fotnot 21 i beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet. Dessutom har myndigheterna i Vallonien angett följande i en skrivelse av den 11 januari 2001 till kommissionen, som registrerats den 15 januari 2001:

”Det skall erinras om att det totala priset 113 712 000 BEF för de preferensaktier utan rösträtt och de vinstandelsbevis som regionen Vallonien innehade i Verlipack Ghlin och Verlipack Jumet vid denna tidpunkt motsvarade 80 procent av värdet på dessa aktier och vinstandelsbevis i förhållande till deras emissionspris.

I kunglig kungörelse av den 7 maj 1985 (artikel 3) om utgivandet av preferensaktier utan rösträtt i aktiebolag inom nationella sektorer föreskrivs att ’priset får inte understiga 80 procent av emissionspriset’ för det fall preferensaktierna utan rösträtt säljs till det emitterande bolaget eller till utomstående.

Mot bakgrund av den ekonomiska situation som koncernen Verlipack befann sig i, vilken vid denna tidpunkt var föremål för en fullständig rekonstruktion, motsvarade detta pris otvivelaktigt inte aktiernas och vinstandelsbevisens faktiska värde utan priset hade fastställts för att vara förenligt med ovannämnda belgiska lagstiftning, vilket koncernen Beaulieu hade godtagit.

...

Parterna hade således fastställt en räntefri återbetalningsfrist på fyra år för koncernen Beaulieus skuld i syfte att i någon mån kompensera för den merkostnad som blev följden av tillämpningen av lagstiftningen (vilken uppdaterats på dagen för betalningen) i förhållande till tillgångarnas ekonomiska värde.”

- 98 Dessa uppgifter återfinns för övrigt i huvudsak i punkt 2 i Konungariket Belgiens skrivelse av den 26 juli 2001 till kommissionen.
- 99 Under alla omständigheter kan det argument som avser 1985 års kungliga kungörelse inte anses utgöra en omständighet som inte kan prövas av förstainstansrätten, eftersom det avser en fråga om tolkningen av denna kungörelse.
- 100 Vad för det tredje gäller frågan om sökandens argument att det ifrågasatta beslutet var för kortfattat och felaktigt vad avser bedömningen av de två villkoren om snedvridning av konkurrensen och påverkan på handeln mellan medlemsstaterna, konstaterar förstainstansrätten att sökanden inte har åberopat några uppgifter som kommissionen inte förfogade över vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet, utan sökandena har endast kritiserat den bedömning som gjorts i punkterna 70–72 i det ifrågasatta beslutet, vilken grundades på koncernen Beaulieus ställning på textilmarknaden, trots att sökanden berördes som aktieägare i bolagen inom koncernen Verlipack och inte som textilproducent.
- 101 Av det ovanstående följer att kommissionens invändning om rättegångshinder inte kan godtas beträffande den första grunden.
- 102 Vad gäller den andra grunden, i vilken sökanden har påstått att kommissionen har åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att kräva att stödet skulle återbetalas trots att det påstådda påtvingade återköpet av de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen inte hade medfört någon fördel för sökandena, så stöds denna grund på samma uppgifter som de som åberopats inom ramen för den första grunden, vilka kommissionen hade kännedom om vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet. Den invändning om rättegångshinder som riktats mot denna grund kan inte heller godtas.

- 103 Beträffande den tredje grunden i vilken sökanden har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt likabehandlingsprincipen finner förstainstansrätten att sökanden härigenom har ifrågasatt metoden att beräkna värdet på aktierna i kategori B och vinstandelsbevisen i kategori I, tidpunkten för beräkningen av deras värde samt fastställandet av mottagaren av stödet med hänvisning till att tilläggsavtalet av den 20 november 1998 enbart utgjorde ett slags kompensation för det påtvingade förvärvet av nämnda aktier och vinstandelsbevis år 1996. Därigenom grundar sig sökanden på nytt på uppgifter som kommissionen förfogade över vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet. Det rättegångshinder som åberopats mot denna grund kan således inte godtas.
- 104 Vad gäller de handlingar som sökanden har åberopat till stöd för sin talan och som nämnts i punkt 76 i förevarande dom, där vissa av handlingarna enligt sökanden enbart avser att åskådliggöra vissa ytterligare aspekter på förevarande ärende, framhåller förstainstansrätten för det första att dessa handlingar inte skall beaktas mot bakgrund av den rättspraxis som nämnts ovan i punkterna 82–84. För det andra framgår det av handlingarna i målet och de frågor som förstainstansrätten ställde under förhandlingen att ingen av sökandens grunder eller argument stöds på dessa handlingar, vilka kommissionen har hävdatt att den inte förfogade över vid tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet, vare sig i det ärende som ledde fram till det ifrågasatta beslutet eller i något ärende med anknytning till detta.
- 105 När det slutligen gäller sökandens argument som grundas på bilaga 18 i ansökan och enligt vilket Sowagep i december 1997 utlovade ett nytt kapitaltillskott på 100 miljoner BEF i Verlipack, är det tillräckligt för förstainstansrätten att konstatera att sökanden själv har medgett att det inte påverkar förevarande mål.
- 106 Av det ovanstående framgår för det första att sökanden inte kan åberopa de handlingar som nämns ovan i punkt 76 i förevarande dom, vilka således inte skall beaktas, och för det andra att kommissionens yrkande om avvisning skall ogillas.

Prövning i sak

- 107 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat fyra grunder, vilka avser, för det första, åsidosättande av artikel 87.1 EG och artiklarna 7 och 13 i förordning nr 659/1999, för det andra åsidosättande av proportionalitetsprincipen och artikel 14 i förordning nr 659/1999, för det tredje åsidosättande av likabehandlingsprincipen och för det fjärde åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Den första grunden som avser ett åsidosättande av artikel 87.1 EG och artiklarna 7 och 13 i förordning nr 659/1999

- 108 Sökandena har delat upp den första grunden i tre delgrunder, vilka avser för det första förekomsten av ett stöd som gynnar vissa företag, för det andra den omständigheten att sökanden, för det fall en fördel skall anses ha beviljats, inte kan anses utgöra ett gynnat företag i den mening som avses i artikel 87.1 EG, samt för det tredje snedvridning av konkurrensen och påverkan av handeln mellan medlemsstaterna.

Den första delgrunden avseende förekomsten av stöd som gynnar vissa företag

— Parternas argument

- 109 Sökanden anser för det första att resonemanget i det ifrågasatta beslutet, som avser att sökanden skulle ha haft en klar och förfallen skuld uppgående till 113 712 000 BEF som sökanden återbetalat genom att överlåta 9 704 aktier som den hade i bolaget Verlipack Holding II, och vars egentliga värde var lägre eller till

och med noll, är alltför förenklat. Ett sådant resonemang grundas nämligen helt på ett abstrakt beaktande av fordran på 113 712 000 BEF utan att de faktiska omständigheterna eller den ekonomiska realiteten överhuvudtaget beaktas. I beslutet behandlas nämnda skuld som om det rörde sig om en skyldighet att återbetala medel som faktiskt ställts till sökandens förfogande av offentliga myndigheter, vilket inte var fallet.

- 110 Sökanden har således angett att den i enlighet med avtalet av den 18 december 1996 var skyldig att förvärva aktier från regionen Vallonien och att den enbart behöll aktierna under en mycket kort tid, nämligen från den 18 december 1996 till 11 april 1997, då Heye förvärvade kontrollen över Verlipack Holding II. Det stod klart redan från början att den verkliga mottagaren var bolaget Verlipack Holding I, vilket Heye avsåg att förvärva kontrollen över. Egendomsvärdet för dessa aktier var således noll för sökanden. Vidare var det inte enbart överväganden av ekonomisk art som borde ha fått kommissionen att se att avtalet av den 18 december 1996 inte var en transaktion som sökanden ingått frivilligt. Kommissionen hade skriftligen informerats under det formella granskningsförfarandet om det förhållandet att sökanden tvingats ingå nämnda avtal. Det följer nämligen av regionen Valloniens meddelande av den 25 maj 1998 till kommissionen att den förstnämnda hade förlorat allt förtroende för sökanden och att den önskade äga andelar i en koncern kontrollerad av Heye. Regionen Vallonien krävde således att koncernen Beaulieu skulle förvärva samtliga ägarandelar innan den kunde låta en ny samarbetspartner förvärva aktier i koncernen Verlipack. Samtidigt ville inte Heye ingå i en koncern i vilken offentliga myndigheter innehade en ägarandel.
- 111 För det andra anser sökanden att det påtvingade förvärvet av aktier i Verlipack Jumet och Verlipack Ghlin inte kan anses utgöra en fördel i den mening som avses i artikel 87 EG.
- 112 Vad för det första gäller den objektiva värderingen av de berörda aktierna kan det inte ifrågasättas att det verkliga värdet på aktierna med all säkerhet inte var 113 712 000 BEF. Regionen Vallonien har för övrigt i sin skrivelse till kommissionen

av den 11 januari 2001, vilken registrerades den 15 januari 2001, medgett att det pris som fastställts på grundval av 1985 års kungliga kungörelse var oproportionerligt och att det inte hade någon anknytning till aktiernas och vinstandelarnas ekonomiska värde, samt att om en professionell aktör hade gjort värderingen skulle han ha kommit till slutsatsen att värdet på de återköpta aktierna var noll. Detta konstaterande bekräftas av Konungariket Belgiens skrivelse av den 26 juli 2001 till kommissionen enligt vilken den ekonomiska situationen i de tre Verlipack-bolagen var oroande och försäljningspriset på aktierna och vinstandelarna, som fastställts på grundval av 1985 års kungliga kungörelse, inte längre motsvarade deras verkliga värde. Ingen normal aktör skulle ha velat genomföra ett sådant förvärv på dessa villkor, varför förvärvet mot bakgrund av omständigheterna i förevarande fall inte kan anses utgöra ett frivilligt förvärv. Dessutom hade Heye vid tidpunkten för återköpet inte gjort något åtagande såvitt avser detta bolags eventuella förvärv av en kapitalandel i koncernen Verlipack. Ett sådant åtagande gjordes först genom avtalet av den 26 december 1996 som ingicks mellan Imcopack Vlaanderen och Imcopack Wallonie å ena sidan och Heye å den andra.

- 113 Förvärvet av aktierna fick dessutom till följd att regionen Vallonien helt drog sig ur bolagen Verlipack Jumet och Verlipack Ghlin, vilket utgjorde ytterligare en betydande nackdel.
- 114 Det förhållandet att det verkliga värdet på aktierna redan vid denna tidpunkt var noll, eller till och med negativt, stöds för det första av beslut 2001/856 där det i punkt 104 anges att "[a]nläggningarna i Ghlin och Jumet uppvisade avsevärda rörelseförluster och en kraftigt minskad omsättning under 1996 jämfört med föregående år". I punkt 107 anges att "kommissionen [noterar] att Verlipack inte kunde ha uppvisat lönsamhet före Heyes inträde" och i punkt 115 slutligen att "[Verlipacks] rörelseresultat före Heyes inträde otvivelaktigt visade att koncernen hade problem". För det andra kände kommissionen till den katastrofala ekonomiska situation som Verlipack befann sig i i slutet av år 1996. I punkterna 11 och 12 i det ifrågasatta beslutet påpekade kommissionen att "[d]e två företagen i Vallonien

uppvisade vid denna tid förluster”, det vill säga åren 1995 och 1996, samt att ”[k]oncernen Verlipack i slutet av 1996 ... inte längre [kunde] betala fordringar som rörde banklån”. Kommissionens resonemang om att de 9 704 aktierna i Verlipack Holding II saknade värde borde även vara tillämpligt på de ifrågavarande aktierna.

115 Även generaladvokaten Jacobs delade åsikten att koncernen Verlipack saknade lönsamhet år 1996 i sitt förslag till avgörande inför domen av den 3 juli 2003 i det ovan i punkt 44 nämnda målet Belgien mot kommissionen (REG 2003, s. I-6934).

116 Om kommissionen skulle vidhålla sin ståndpunkt beträffande värdet på aktierna år 1996 har sökanden hävdade att kommissionen måste inge en värderingsrapport som stöder dess ståndpunkt och ange i vilken mån den har beaktat bland annat situationen i bolagen i koncernen Verlipack och det förhållandet att aktierna inte gav rösträtt samt att aktierna även efter det att de omvandlats till aktier med rösträtt enbart motsvarade en mycket liten andel av Verlipacks aktiekapital.

117 Det finns för övrigt ytterligare två argument som stöder bedömningen att beloppet 113 712 000 BEF inte kan anses vara likvärdigt med den beviljade fördelen. För det första kvittades denna fordran enligt civilrätten. Till följd av verkställandet av tilläggsavtalet av den 20 november 1998 fanns det inte längre någon fordran i enlighet med obligationsrätten. För det andra hade regionen Vallonien ålagt sökanden att betala 113 712 000 BEF med stöd av 1985 års kungliga kungörelse.

118 I detta hänseende har sökanden framhållit att regionen Vallonien åberopade en rättslig skyldighet för att motivera det ekonomiskt oskäligen pris som föreskrevs i avtalet av den 18 december 1996, vilket innebar att det pris som angavs i lagen eller i avtalet framställdes som ett icke förhandlingsbart och obligatoriskt pris.

- 119 Sökanden har för det första preciserat att 1985 års kungliga kungörelse, i synnerhet artikel 3, inte innehöll en återköpsskyldighet utan enbart en rätt till återköp, samt att kungörelsen föreskriver att teckningsavtalet skall innehålla en rätt till återköp och ange villkoren för denna. Dessa villkor återfinns i förevarande fall i artikel 11 i och i bilaga 1 till avtalet av den 30 april 1985. Slutligen anges i kungörelsen att det företag i vilket staten investerar skall ha rätt att köpa tillbaka aktierna från staten och att priset därvid inte får understiga 80 procent av emissionspriset. Denna bestämmelse medför inte att staten utanför teckningsavtalet kan bevilja en köption och fastställa ett pris som understiger 80 procent av emissionspriset. Denna bestämmelse rör inte situationer i vilka staten själv önskar avyttra sina andelar eller utsätter ett privat företag för påtryckning för att detta skall återköpa statens andelar. Varje annan tolkning skulle betyda att staten var fast som aktieägare och aldrig skulle kunna sälja sina andelar. Artikel 3 i 1985 års kungliga kungörelse utgör således inget hinder för avtalet av den 18 december 1996 och tilläggsavtalet av den 20 november 1998, vilka uppenbarligen inte grundas på den rätt till återköp som föreskrivs i avtalet av den 30 april 1985.
- 120 Kommissionens argument att sökanden åsidosatte artikel 3 i 1985 års kungliga kungörelse genom att ingå tilläggsavtalet av den 20 november 1998 är således felaktigt eftersom regionen Vallonien inte enligt lag var skyldig att fastställa aktiernas försäljningspris till 80 procent av deras nominella värde.
- 121 Sökanden godtar inte heller argumentet att priset 113 712 000 BEF på aktierna i kategori B och vinstandelsbevisen i kategori I föreskrevs i avtalet av den 30 april 1985.
- 122 Ingen av bestämmelserna i avtalet av den 30 april 1985, såsom bland annat artiklarna 10 och 11, är tillämpliga i förevarande fall. I artikel 10 i detta avtal uppställs nämligen ett villkor som är omöjligt att uppfylla inom ramen för avtalet av den 18 december 1996, eftersom återköpsskyldigheten som föreskrivs i denna bestämmelse enbart är tillämplig ”i den mån balanserad vinst och tillgängliga reserver i bolagen gör det möjligt”. Vidare kände sökanden, som inte ska jämföras med De Clerck, inte till någon handling av vilken det framgick att sökanden infört denna särskilda skyldighet, och nämnda artikel 10 utgjorde inte en föreskriven

bestämmelse enligt 1985 års kungliga kungörelse. Vad gäller artikel 11 i avtalet av den 30 april 1985 saknar den relevans i förevarande fall, trots att den visserligen överensstämmer med 1985 års kungliga kungörelse. Såväl denna artikel som avtalet om införandet av en option som fogats till bilaga 1 till avtalet av den 30 april 1985 innehåller enbart en optionsrätt för Verlipack-bolagen och inte en återköpsskyldighet, eftersom denna rätt, såsom nämnts, tillkommer Verlipack-bolagen och inte sökanden.

123 Slutligen har sökanden anfört att fyra månader efter ingåendet av avtalet av den 18 december 1996 förhandlade regionen Vallonien en liknande skyldighet till förvärv med Heye varvid regionen Vallonien avstod från att tillämpa det oskäligen pris som påståtts följa av en allmän skyldighet. Såsom framgår av artikel 1 i optionsavtalet hänvisades det nämligen till nettovärdet på tillgångarna, och således det verkliga värdet på att de ifrågavarande aktierna, såsom kriterium för att fastställa priset, och inte till emissionspriset.

124 Tilläggsavtalet av den 20 november 1998, som kommissionen felaktigt ansåg utgjorde ett helt fristående avtal, vilket är ologiskt mot bakgrund av dess innehåll (rubriken, de inledande övervägandena och bestämmelserna visar att detta tilläggsavtal inte var fristående utan tvärtom utgör en del av avtalet av den 18 december 1996) — varvid kommissionen bortser från att denna transaktion avser betalning av aktier som förvärvats av sökanden år 1996 — syftar således endast till att anpassa priset på transaktionen genom att likställa betalningsvillkoren med dem som redan hade överenskommit med Heye. Sökanden erhöll en möjlighet att betala regionen Vallonien för det påtvingade förvärvet av aktier genom en överlåtelse av ett antal aktier med motsvarande reella ekonomiska värde.

125 Vad för det andra gäller bedömningen av kriteriet avseende en "fördel" i det konkreta fallet har sökanden inledningsvis hävdade att de aktier som återköptes inte gav sökanden någon ytterligare kontroll, eftersom aktierna inte gav rösträtt under den tid som regionen Vallonien innehade dem (och kunde således under alla förhållanden inte användas av regionen Vallonien för att ingripa i Verlipack-

bolagens beslutsförfarande). Sökanden har vidare hävdad att den inte erhöll någon utdelning eller någon annan ekonomisk fördel till följd av innehavet av de berörda aktierna. Slutligen har sökanden gjort gällande att den inte kunde omvandla de berörda aktierna till pengar med hänsyn till att de berörda aktierna skulle användas som apportegendom tillsammans med sökandens kontrollerande andel i Verlipack Holding I i samband med Heyes inträde.

126 Kommissionen borde ha antagit ett helhetsperspektiv och undersökt hela det faktiska sammanhanget och inte endast de faktiska omständigheterna var för sig och den borde därvid ha utgått från den ekonomiska realiteten utan att begränsa sin bedömning till formella juridiska kriterier, vilket även följer av vad domstolen fastslagit angående fastställandet av värdet på aktier i dom av den 24 oktober 1996 i de förenade målen C-329/93, C-62/95 och C-63/95, Tyskland m.fl. mot kommissionen (REG 1996, s. I-5151), punkt 36. Enligt sökanden är kommissionens tillvägagångssätt restriktivt, eftersom kommissionen begränsar sig till det nominella värdet på de aktier som sökanden tvingades förvärva utan att beakta andra faktorer.

127 Sökanden har visat på det felaktiga i kommissionens bedömning genom att göra gällande att om regionen Vallonien hade gett sökanden aktierna gratis från början utan någon ersättning eller vederlag i stället för att sälja aktier till sökanden och föreskriva att betalningen skulle ske vid ett senare tillfälle antingen genom en betalning i pengar eller genom en betalning i form av aktier, skulle enbart värdet på de aktier som erhöles gratis ha beaktats för att bedöma om det förelåg en fördel och dess storlek. Det är av detta skäl som sökanden anser att det är nödvändigt att beakta de specifika omständigheterna i förevarande fall, det vill säga det påtvingade återköpet och priset som fastställts utan anknytning till verkligheten, samt, eftersom den situation som råder i förevarande fall och den som angetts ovan i stort sett är jämförbara, att dessa situationer skall bedömas på samma sätt enligt bestämmelserna om statligt stöd. I båda fallen skulle sökanden ha innehaft vissa aktier och det saknar betydelse om aktierna ställdes till sökandens förfogande direkt utan vederlag eller om det skedde genom ett undanröjande av betalningsskyldigheten. Kommissionen borde således ha utsträckt sin bedömning till att omfatta det verkliga värdet på de tillgångar som överläts till sökanden i stället för att grunda sig på en abstrakt fordran. Enbart en sådan bedömning kan göra det möjligt att avgöra om det föreligger en fördel i förhållande till den ekonomiska verkligheten.

128 Kommissionen har yrkat att denna delgrund skall underkännas.

— Förstainstansrättens bedömning

129 Förstainstansrätten skall först undersöka sökandens argument att regionen Vallonien genom avtalet av den 18 december 1996 hade tvingat sökanden att förvärva 14 214 aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I för 113 712 000 BEE, vilket stöder sig på ett meddelande av den 25 maj 1998 i vilket de belgiska myndigheterna underrättade kommissionen om att "eftersom regionen Vallonien hade förlorat förtroendet för koncernen Beaulieu krävde den som villkor för att godkänna bildandet av två holdingbolag att det skedde ett återköp av regionens aktier i anläggningarna Verlipack Ghlin och Verlipack Jumet".

130 Förstainstansrätten konstaterar inledningsvis att kommissionen i det ifrågasatta beslutet inte ansåg att det förvärv av aktier som var föremålet för avtalet av den 18 december 1996 utgjorde statligt stöd.

131 Efter dat att detta förhållande har fastställts påpekar förstainstansrätten att det följer av artikel 3 i tilläggsavtalet av den 18 november 1987 att "från och med den 1 oktober 1987 har undertecknade, Imcour NV och R. De Clerck, oåterkalleligt förbundit sig att överta och iaktta samtliga rättigheter och skyldigheter som följer av avtalet av den 30 april 1985 och dess bilaga, till vilket Adsum NV och De Backer var parter vid detta datum".

132 Bland dessa skyldigheter förekom de skyldigheter som nämns i artikel 10 första stycket i avtalet av den 30 april 1985. I denna artikel angavs att Adsum åtog sig att tillse att de tre Verlipack-bolagen, första gången fem år efter ingåendet av detta avtal,

varje år skulle återköpa minst 10 procent av de aktier i kategori B (återköp till deras nominella värde) och 10 procent av de vinstandelsbevis i kategori I (återköp till ett enhetspris av 10 000 BEF) som innehades av SNRSN, i den mån balanserad vinst och tillgängliga reserver i nämnda bolag gjorde det möjligt. Enligt artikel 10 tredje stycket i nämnda avtal skulle Adsum under alla omständigheter fullgöra skyldigheterna enligt nämnda artikel även om nämnda överenskommelser inte kunde träffas.

- 133 I tilläggsavtalet av den 18 november 1987 angavs vidare att det skett en förändring vad avser kontrollen av ledningen i Verlipack-bolagen och att närings- och finansministrarna hade gett sitt medgivande den 17 november 1987 i enlighet med artikel 14 andra stycket i avtalet av den 30 april 1985.
- 134 I artikel 16 i avtalet av den 30 april 1985 föreskrevs slutligen att bolagens bolagsordningar skulle ändras för att beakta bestämmelserna i detta avtal.
- 135 Det följer av dessa omständigheter att det var med full vetskap som sökanden godtog att för egen del överta inte bara rättigheterna utan även de skyldigheter som angavs i avtalet av den 30 april 1985 och som Adsum och De Backer åtagit sig gentemot Verlipack och den belgiska staten, vilka i enlighet med artikel 16 i detta avtal skulle utgöra en del av bolagsordningarna i Verlipack-bolagen. Särskilt Imcour Holding, vars rättigheter och skyldigheter sökanden övertog, hade oåterkalleligt med stöd av artikel 3 i tilläggsavtalet av den 18 november 1987 åtagit sig att iakttä skyldigheterna samt villkoren för återköp av de aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I som SNRSN innehade i Verlipack.
- 136 Sökanden kan inte undgå tillämpligheten av denna återköpsskyldighet genom att åberopa det villkor avseende förekomsten av balanserade vinster och tillgängliga reserver i Verlipack-bolagen som anges i artikel 10 första stycket i avtalet av den

30 april 1985, eftersom det följer av artikel 10 tredje stycket i detta avtal att sökanden under alla omständigheter, för det fall Verlipack-bolagen inte skulle genomföra förvärvet, själv skulle återköpa de aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I som innehades av SNRSN.

137 Förstainstansrätten påpekar även att sökanden erhöll flera fördelar genom att i förtid återköpa aktierna i kategori B och vinstandelsbevisen i kategori I, såsom föreskrevs i avtalet av den 18 december 1996.

138 För det första erhöll sökanden omedelbart äganderätten till samtliga aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I som fortfarande innehades av myndigheterna i Vallonien, vilka sökanden under alla omständigheter årligen skulle återköpa i omgångar i enlighet med tilläggsavtalet av den 18 november 1987. Detta gjorde det således möjligt för sökanden att vidta en omstrukturering av Verlipack genom att ta in Heye som delägare och förenkla strukturen i koncernen genom att överföra samtliga aktier till Verlipack Holding I.

139 Förstainstansrätten erinrar i detta hänseende om att det framgår av handlingarna (se, bland annat, punkterna 11 och 12 i det ifrågasatta beslutet, punkt 23 i ansökan och styckena 6 och 7 i Konungariket Belgiens skrivelse av den 26 juli 2001 till kommissionen) att situationen i bolagen i koncernen Verlipack år 1996 var så bekymmersam att det ansågs nödvändigt att ta in en specialist på glasområdet för att kunna genomföra en ekonomisk sanering av koncernen. Denna specialist, som i förevarande fall var Heye, ville inte köpa aktier i en koncern i vilken offentliga myndigheter hade en ägarandel, vilket enligt Heye ”skulle ha kunnat utgöra en risk för en omkastad majoritet för det fall det skulle uppkomma en allians mellan regionen Vallonien och koncernen Beaulieu”.

140 Detta konstaterande som framgår av meddelandet av den 25 maj 1998 har för övrigt inte bestridits av sökanden som i punkt 22 i ansökan angav att ”koncernen Beaulieu

har en tydlig känsla av att den offentliga aktieägaren inte längre är redo att aktivt stöda de tre Verlipack-bolagen och att dessa bolag, om inte radikala åtgärder vidtas, är på väg mot en säker konkurs. Beaulieu försöker således få till stånd en räddningsoperation och letar för detta ändamål efter strategiska samarbetspartner som har en erkänd erfarenhet av glasmarknaden. Det är mot denna bakgrund som förhandlingar inleds med ... Heye ..., en av de främsta tyska glastillverkarna”.

141 Vidare följer det av Konungariket Belgiens skrivelse av den 26 juli 2001 till kommissionen att ”Beaulieu och Heye samt regionen Vallonien inledde förhandlingar i syfte att organisera försäljningen av koncernen Verlipack till Heye och upprätta en ny finansiell struktur, vilken genomfördes i april 1997” och att ”det var efter en överenskommelse mellan Beaulieu och Heye som det bestämdes att regionen Valloniens aktier och vinstandelsbevis i Verlipack Ghlin och Verlipack Jumet skulle återköpas av Beaulieu innan några nya åtgärder vidtogs från regionen Vallonien”.

142 Regionen Vallonien deltog för övrigt aktivt i rekonstruktionen av koncernen Verlipack i syfte att minska kommande förluster. Såsom framgår av punkterna 18–22 i beslut 2001/856, beviljade regionen Vallonien år 1997 Heye två lån på respektive 250 miljoner BEF vilka finansierade detta bolags kapitaltillskott i Verlipack i syfte att genomföra rekonstruktionen (se, i detta hänseende, domen av den 3 juli 2003 i det ovan i punkt 44 nämnda målet Belgien mot kommissionen, punkterna 22–24).

143 För det andra skall förstainstansrätten vad beträffar ovannämnda förhandlingar och den ovannämnda överenskommelse som träffades mellan Beaulieu och Heye även framhålla de fördelar som sökanden erhöll avseende priset på de aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I som sökanden förvärvade samt avseende betalningsvillkoren.

- 144 För det första gavs sökanden således genom avtalet av den 18 december 1996 möjlighet att skjuta upp betalningen av priset på de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen till och med den 31 december 2001, utan någon skyldighet att betala ränta, trots att sökanden enligt avtalet av den 30 april 1985, till vilket sökanden anslöt sig genom tilläggsavtalet av den 18 november 1987, skulle betala det överenskomna priset i omgångar fördelat på flera betalningsfrister. Detta gällde trots att det förhållandet att sökanden omedelbart förvärvat samtliga av dessa aktier och vinstandelsbevis och att sökanden således kunde underlätta rekonstruktionen av Verlipack.
- 145 I motsats till sökandens påstående att priset inte var förhandlingsbart och trots att sökanden var skyldig att betala ett belopp om 142 140 000 BEF, vilket motsvarade 100 procent av det nominella värdet på de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen, beviljades sökanden en nedsättning med 28 428 000 BEF, varvid det pris som betalades motsvarade 80 procent av emissionspriset i enlighet med artikel 3 i 1985 års kungliga kungörelse. Detta skedde trots att äganderätten omedelbart övergick till sökanden och denne erhöll en rätt att vänta till den 31 december 2001 med att betala beloppet 113 712 000 BEF, utan skyldighet att erlägga ränta.
- 146 Denna bedömning stöds slutligen även av Konungariket Belgiens skrivelse av den 26 juli 2001 till kommissionen enligt vilken "koncernen Beaulieu godtagit att återköpa dessa aktier och vinstandelsbevis i utbyte mot gynnsamma betalningsvillkor, det vill säga en betalningsfrist på fyra år, utan skyldighet att erlägga ränta, i syfte att underlätta den planerade rekonstruktionen under ledning av Heye i samarbete med regionen Vallonien".
- 147 Det sista stycket i utdraget av meddelandet av den 25 maj 1998, som sökanden åberopat till stöd för sitt argument att det inte fanns något utrymme för förhandling i samband med förvärvet av de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen enligt avtalet av den 18 december 1996, skall således läsas mot bakgrund av hela det sammanhang i vilket det ovannämnda återköpet ägde rum, i synnerhet den konstaterade förekomsten av förhandlingar mellan Heye och sökanden som ledde fram till en överenskommelse och till sökandens godtagande av det ifrågavarande återköpet på de ovannämnda villkoren, och detta stycke kan således inte tolkas som att det utvisar att regionen Vallonien skulle ha utövat tvång mot sökanden.

- 148 Dessutom stöder de senare styckena i nämnda meddelande av den 25 maj 1998 denna bedömning eftersom det där uttryckligen hänvisas till behovet, för att lösa situationen i Verlipack, av att överföra kontrollen över koncernen till Heye i syfte att garantera den nya investeraren majoriteten i detta holdingbolag. Av detta framkommer snarare sökandens uttryckliga vilja att få in Heye som samarbetspartner vid de åtgärder som syftar till en ekonomisk sanering av koncernen Verlipack.
- 149 Mot bakgrund av den återköpsskyldighet avseende aktierna i kategori B och vinstandelsbevisen i kategori I som sökanden åtagit sig i tilläggsavtalet av den 18 november 1987, den överenskommelse som träffades mellan koncernen Beaulieu och Heye före nämnda återköp och de fördelar som denna medförde, följer det av det ovanstående att förstainstansrätten inte kan godta sökandens argument att den skulle ha varit tvingad av myndigheterna i Vallonien att genomföra återköpet.
- 150 Härefter skall förstainstansrätten undersöka sökandens argument att priset på de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen, vars värde var noll eller till och med negativt, hade övervärderats i samband med avtalet av den 18 december 1996 och att tilläggsavtalet av den 20 november 1998 hade till syfte att anpassa det pris som då hade fastställts för att det skulle bli mer i linje med det pris som betalades fyra månader senare av Verlipack Holding I eller, enligt sökandens uppgifter, av Heye i avtalet av den 9 april 1997 inom ramen för en liknande skyldighet att förvärva aktier vars pris hade fastställts i förhållande till deras verkliga värde och inte i förhållande till deras nominella värde.
- 151 Vad inledningsvis gäller övervärderingen såvitt avser det pris som fastställts i avtalet av den 18 december 1996 erinrar förstainstansrätten om att sökanden dels genom tilläggsavtalet av den 18 november 1987 hade anslutit sig till avtalet av den 30 april 1985 och därvid godtagit att genomföra förvärvet av de aktier i kategori B och de vinstandelsbevis i kategori I i Verlipack som innehades av SNRSN på de datum och till det pris som fastställts i detta avtal, dels hade kännedom om att priset på preferensaktierna utan rösträtt inte kunde understiga 80 procent av deras emissionspris enligt bestämmelserna i 1985 års kungliga kungörelse, vilka särskilt nämndes i artikel 4 f sista stycket i avtalet av den 30 april 1985.

- 152 Dessutom framgår det av lydelsen i skrivelsen av den 11 januari 2001, som registrerats den 15 januari 2001, och som återges ovan i punkt 97 i förevarande dom, att myndigheterna i Vallonien till kommissionen angett att priset 113 712 000 BEF, i enlighet med 1985 års kungliga kungörelse, motsvarade 80 procent av värdet på dessa aktier och vinstandelsbevis i förhållande till deras emissionspris.
- 153 Det framgår även av Konungariket Belgiens skrivelse av den 26 juli 2001 till kommissionen att de belgiska myndigheterna, som svar på kommissionens påstående att "[s]kyldigheten att fastställa ett pris som motsvarar 80 procent av emissionspriset anges i denna lag utan åtskillnad för alla aktörer som vill köpa denna typ av preferensaktier", angett att de redan hade beaktat det förhållandet att 1985 års kungliga kungörelse inte innehöll några villkor för hur betalningen skulle ske och att de särskilda villkor som överenskommits var motiverade mot bakgrund av den merkostnad som drabbade koncernen Beaulieu till följd av tillämpningen av de belgiska bestämmelserna.
- 154 Även om de belgiska myndigheterna, såsom framgår av punkterna 77–79 i det ifrågasatta beslutet, har bekräftat att de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen hade erhållit ett pris som inte, enligt myndigheterna, motsvarade den ekonomiska realiteten, motiverade myndigheterna emellertid detta pris med hänvisning till 1985 års kungliga kungörelse som är tillämplig på samtliga förvärv av den typ som är aktuell i förevarande fall och framhöll i skrivelserna av den 11 januari och den 26 juli 2001, vilka har nämnts i punkterna 152 och 153 i förevarande dom, att de rättat till denna merkostnad genom att bevilja förmånliga återbetalningsvillkor, det vill säga sökandens räntefria betalning fyra år efter äganderättsövergången samt koncernen Beaulieus godtagande av detta pris.
- 155 Dessutom framgår det av punkterna 10 och 13 i beslutet att inleda det formella granskningsförfarandet att tillgångarna översteg skulderna, varvid tillgångarna, som bestod av tre produktionsanläggningar (Ghlin, Jumet och Mol), värderades till 515 miljoner BEF och skulderna till mer än 362,8 miljoner BEF.

- 156 Förstainstansrätten konstaterar slutligen att det inte framgår av handlingarna i målet att sökanden inom ramen för något nationellt domstolsförfarande skulle ha ifrågasatt skyldigheten att betala priset för de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen i enlighet med lydelsen i avtalet av den 18 december 1996, som sökanden för övrigt har godtagit, eller tillämpligheten av 1985 års kungliga kungörelse.
- 157 Vad för det andra gäller syftet med tilläggsavtalet av den 20 november 1998 konstaterar förstainstansrätten att det där anges att skulden antingen kan betalas genom en betalning i form av en banköverföring av 113 712 000 BEF eller genom en överlåtelse av 9 704 aktier i bolaget Verlipack Holding II.
- 158 Genom att det i tilläggsavtalet av den 20 november 1998 fastställdes att skulden kunde betalas antingen genom en överföring av 113 712 000 BEF eller också genom en överlåtelse av 9 704 aktier utan värde, konstaterar förstainstansrätten att detta tilläggsavtal inte kan ha haft till syfte att anpassa det pris som överenskommits i avtalet av den 18 december 1996 till det pris som fastställts i avtalet av den 9 april 1997, eftersom tilläggsavtalet enligt dess lydelse enbart medger en möjlighet att betala skulden genom att överlåta aktier utan värde.
- 159 Hade det för övrigt funnits en vilja att genomföra en anpassning av priset, är det rimligt att anta dels att det också skulle ha avtalats om en nedsättning av det pris som skulle betalas genom en banköverföring, dels att ett sådant tilläggsavtal inte skulle ha antagits den 20 november 1998, det vill säga att ungefär 20 månader efter undertecknandet av avtalet av den 9 april 1997 mellan regionen Vallonien och Verlipack Holding I (som ägdes av Heye). För övrigt hade bolaget vid denna tidpunkt redan ställt in sina betalningar, vilket framgår av punkt 75 i det ifrågasatta beslutet. I beslut av den 31 maj 1999 konstaterade nämligen handelsdomstolen i Mons att Verlipack Holding II ställde in sina betalningar i juni 1998.

160 Härav följer att förstainstansrätten inte kan godta sökandens argument att det verkliga värdet på aktierna år 1996 var noll eller till och med negativt och att tilläggsavtalet av den 20 november 1998 hade till syfte att anpassa det pris som fastställts i avtalet av den 18 december 1996 till det pris som fastställts i avtalet av den 9 april 1997.

161 Av det föregående följer att den första grundens första delgrund skall underkännas.

Den andra delgrunden som avser, för det fall en fördel anses ha erhållits, att sökanden inte kan anses utgöra ett gynnat företag i den mening som avses i artikel 87.1 EG

— Parternas argument

162 Till stöd för denna delgrund har sökanden åberopat beslut 2001/856, och särskilt punkterna 109 och 110 i vilka kommissionen angett att mottagaren av ett stöd, som eventuellt skall återbetala detta, inte nödvändigtvis är det företag till vilket myndigheterna har betalat ut medlen, utan det företag som i praktiken har kommit i åtnjutande av medlen. Enligt punkt 110 i beslut 2001/856 bekräftas detta av domstolens rättspraxis, eftersom den skiljer mellan de företag som bara har tjänat som redskap för att föra över medlen och företag som erhållit en fördel som kan förmodas göra dem till stödmottagare. Sökanden har emellertid på nytt gjort gällande att den enbart under en begränsad tid innehade de aktier som den var tvingad att förvärva och som sökanden inte hade för avsikt att behålla. Det framgår emellertid av regionen Valloniens meddelande av den 25 maj 1998 till kommissionen att det påtvingade återköpet av dessa aktier skall tolkas mot bakgrund av det förhållandet att Heye skulle förvärva kontrollen över koncernen Verlipack, vilket var anledningen till att de berörda aktierna hade placerats i bolaget Verlipack Holding I och att de slutligen indirekt hamnade hos Heye.

163 Sökanden anser således att den inte kan anses ha blivit gynnad i den mening som avses i artikel 87.1 EG.

164 Härav följer att det ifrågasatta beslutet strider såväl mot artikel 87.1 EG som artikel 7 och artikel 13 i förordning nr 659/1999, eftersom sökanden i beslutet ansågs vara mottagare av ett statligt stöd.

165 Kommissionen har yrkat att denna delgrund skall underkännas.

— Förstainstansrättens bedömning

166 Förstainstansrätten konstaterar för det första att av de skäl som anges i punkterna 129–149 i förevarande dom skall sökandens argument underkännas i den del det grundar sig på ett påstående om att sökanden utsatts för tvång i samband med det återköp av 14 214 aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I som genomfördes i enlighet med avtalet av den 18 december 1996.

167 För det andra konstaterar förstainstansrätten att även om sökandens argument inte tolkas mot bakgrund av nämnda påtvingade återköp, kan denna delgrund ändå inte godtas.

168 I punkterna 131–149 i förevarande dom konstaterades nämligen att i enlighet med ett åtagande som undertecknats av Adsum inom ramen för avtalet av den 30 april 1985, till vilket sökanden anslöt sig genom tilläggsavtalet av den

18 november 1987 och vilket infördes i avtalet av den 18 december 1996, godtog sökanden att återköpa de aktier i kategori B och de vinstandelsbevis i kategori I som regionen Vallonien innehade i SA Verlipack Jumet och SA Verlipack Ghlin mot erläggande av 113 712 000 BEF.

169 Det framgår således att Regionen Vallonien, som hade en klar och förfallen fordran på 712 112 000 BEF mot sökanden, den 20 november 1998 efterskänkte denna fordran i utbyte mot aktier i ett bolag vars värde var noll vid denna tidpunkt, vilket sökanden inte har bestridit. Sökanden har emellertid inte visat att den efter efterskänkandet av fordran i november 1998 gjorde ett kapitaltillskott motsvarande detta belopp i Verlipack Holding II:s eller i något annat bolag som således kan anses som mottagare. Detta medför att nämnda belopp fanns kvar bland sökandens tillgångar.

170 Det var således med rätta som kommissionen ansåg att det skett en överföring av allmänna medel till sökandens fördel.

171 Av detta följer att den andra delgrunden av denna grund skall underkännas.

Den tredje delgrunden som avser en snedvridning av konkurrensen och påverkan på handeln mellan medlemsstaterna

— Parternas argument

172 Sökanden har framhållit att kommissionen i punkterna 70–72 i det ifrågasatta beslutet är alltför kortfattad i sin bedömning av de två villkoren som rör

snedvridning av konkurrensen och påverkan på handeln mellan medlemsstaterna, eftersom kommissionen endast har påstått att dessa villkor är uppfyllda med hänsyn till att koncernen Beaulieu är en av de främsta aktörerna på textilmarknaden och exporterar en stor del av sin produktion.

- 173 Detta innebär att kommissionen är undantagen från skyldigheten att visa att dessa två villkor är uppfyllda beträffande aktörer som koncernen Beaulieu. Sökanden anser för det första att den berörs i egenskap av aktieägare i Verlipack-bolagen och inte i egenskap av textilproducent, samt att det förhållandet att sökanden var tvingad att förvärva aktier i en koncern som producerar glasförpackningar och placera dessa aktier i ett holdingbolag som kontrolleras av en annan aktör på denna marknad har föga samband med koncernen Beaulieus textilverksamhet. Mot denna bakgrund har sökanden gjort gällande att det ifrågasatta beslutet är felaktigt såtillvida att det beträffande de två villkor som anges i artikel 87.1 EG enbart hänvisar till koncernen Beaulieus ställning på textilmarknaden, då stödet emellertid har beviljats på en annan marknad än den på vilken snedvridningen av konkurrensen äger rum. För det andra innebar det förhållandet att medel togs från sökandens tillgångar och placerades i Verlipack att sökandens verksamhet på textilområdet bromsades i stället för att gynnas, och detta gäller i ännu högre grad eftersom denna investering ledde till en väsentlig förlust.

- 174 Genom att i det ifrågasatta beslutet kräva att ovannämnda belopp skulle återbetalas har kommissionen inte rättat till en snedvridning av konkurrensen, utan snarare tvärtom, och den bestraffade därmed koncernen Beaulieu, trots att myndigheterna själva hade medgett att det pris som sökanden betalade i utbyte mot aktierna var oproportionerligt, och trots att regionen Vallonien korregerade vederlaget genom tilläggsavtalet av den 20 november 1998. Dessutom var det endast under en tidsbegränsad period som sökanden innehade aktierna i Verlipack Holding I och den tillgodogjorde sig inte någon finansiell eller ekonomisk fördel till följd av detta innehav. Även om det antas att sökanden erhöll dessa aktier gratis, anser sökanden att denna gåva inte kunde ha någon inverkan på konkurrensen på textilmarknaden.

175 Kommissionen har yrkat att denna delgrund skall underkännas.

— Förstainstansrättens bedömning

176 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att sökanden genom denna delgrund har ifrågasatt dels kommissionens bedömning av villkoren om snedvridningen av konkurrensen och påverkan på handeln mellan medlemsstaterna enligt artikel 87.1 EG, dels den påstått kortfattade motiveringen i det ifrågasatta beslutet vad gäller dessa två villkor. Denna motivering är även föremål för den fjärde grunden och kommer att prövas i samband med denna grund.

177 Vad för det första gäller villkoret angående snedvridningen av konkurrensen erinrar förstainstansrätten om att det följer av fast rättspraxis att stöd som syftar till att befria ett företag från de kostnader som det normalt skulle bära för den löpande driften eller den normala verksamheten, i princip snedvrider konkurrensvillkoren (se förstainstansrättens dom av den 8 juni 1995 i mål T-459/93, Siemens mot kommissionen, REG 1995, s. II-1675, punkterna 48 och 77 och där angiven rättspraxis, och av den 30 april 1998 i mål T-214/95, Vlaamse Gewest mot kommissionen, REG 1998, s. II-717, punkt 43).

178 Det skall även erinras om att när en offentlig myndighet gynnar ett företag som är verksamt inom en sektor som kännetecknas av stark konkurrens genom att bevilja detta en förmån, föreligger det en snedvridning av konkurrensen eller en risk för en sådan snedvridning (domen i det ovan i punkt 177 nämnda målet Vlaamse Gewest mot kommissionen, punkt 46).

- 179 Det har inom ramen för denna grunds första och andra del konstaterats att regionen Vallonien i förevarande fall har efterskönt en fordran på sökanden som uppgick till 113 712 000 BEF. Sökanden bedriver sin verksamhet inom en sektor, nämligen textilsektorn, som är helt öppen för konkurrens.
- 180 Det var således med rätta som kommissionen i punkt 71 i det ifrågasatta beslutet ansåg att det omtvistade stödet medförde en snedvridning av konkurrensen eller hotade att snedvrida konkurrensen.
- 181 Vad gäller villkoret om påverkan på handeln mellan medlemsstater följer det av fast rättspraxis att när ett ekonomiskt stöd som beviljats av en medlemsstat förstärker ett företags ställning i förhållande till andra konkurrerande företag i handeln mellan medlemsstater, skall denna handel anses ha påverkats av stödet (domstolens dom av den 17 september 1980 i mål 730/79, Philip Morris mot kommissionen, REG 1980, s. 2671, punkt 11, svensk specialutgåva, volym 5, s. 303, och av den 17 juni 1999 i mål C-75/97, Belgien mot kommissionen, REG 1999, s. I-3671, punkt 47, förstainstansrättens dom i det ovan i punkt 177 nämnda målet Vlaamse Gewest mot kommissionen, punkt 50, dom av den 11 juli 2002 i mål T-152/99, HAMSA mot kommissionen, REG 2002, s. II-3049, punkt 220, domen i det ovan i punkt 83 nämnda målet Fleuren Compost mot kommissionen, punkt 57).
- 182 I förevarande fall har kommissionen uppställt en tabell i punkt 70 i det ifrågasatta beslutet, som inte har bestridits av sökanden, som visar att det beträffande mattor och andra golvbeläggningar av textil förekommer ett stort handelsutbyte mellan Belgien och resten av världen, och att Belgien år 1998 exporterade för 2 009 560 000,84 euro och importerade för 211 659 000,19 euro.
- 183 Vidare framgår det av punkt 71 i det ifrågasatta beslutet, och särskilt av fotnot 17, att sökanden är den främsta europeiska tillverkaren av mattor, med en export på 98 procent av sin produktion. Kommissionen har vidare angett att sökandens

försäljning för åren 1997, 1998 och 1999 uppgick till 4 379 764 000 BEF, 5 182 220 000 BEF respektive 4 821 857 000 BEF.

- 184 Slutligen godtar inte förstainstansrätten sökandens argument att villkoren i artikel 87.1 EG i förevarande fall inte skulle vara uppfyllda på grund av att det omtvistade stödet beviljats på en annan marknad än den där snedvridningen av konkurrensen ägt rum. Enligt det ifrågasatta beslutet riktades förfarandet angående det ifrågavarande statliga stödet mot koncernen Beaulieu, vilken, såsom framgår av punkt 22 i det ifrågasatta beslutet, kontrolleras av sökanden. Det beviljade stödet på 113 712 000 BEF, vilket inte (såsom konstaterades i punkt 169 i förevarande dom) tillförts kapitalet i Verlipack Holding II eller i något annat bolag inom glassektorn, fanns kvar bland koncernen Beaulieus tillgångar. Detta stöd måste således ha fått återverkningar på den sektor inom vilken koncernen Beaulieu var verksam, det vill säga textilsektorn. Det stöd som sökanden beviljades medförde således en konkurrensfördel på textilmarknaden.

- 185 Härav följer att den tredje delgrunden skall underkännas och att talan inte kan bifallas med stöd av den första grunden.

Den andra grunden som avser ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen och artikel 14 i förordning nr 659/1999

Parternas argument

- 186 Sökandena har erinrat om att det följer av rättspraxis att gemenskapsinstitutionernas rättsakter inte får gå utöver vad som är lämpligt och nödvändigt för att uppnå det eftersträlvade syftet (domstolens dom av den 17 maj 1984 i mål 15/83, Denkavit

Nederland, REG 1984, s. 2171, förstainstansrättens dom av den 22 november 2001 i mål T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie mot kommissionen, REG 2001, s. II-3367) och att denna princip har fastställts i artikel 14 i förordning nr 659/1999 där det anges att kommissionen inte skall återkräva ett stöd om det skulle stå i strid mot en allmän gemenskapsrättslig princip.

187 Sökanden anser sig ha visat att det påtvingade återköpet av de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen i Verlipack-bolagen inte gav sökanden någon ekonomisk eller annan fördel i den mening som avses i artikel 87 EG, vilket innebär att det skulle strida mot proportionalitetsprincipen att ålägga sökanden att återbetala ett icke-existerande stöd.

188 Även om det antas att det har beviljats ett statligt stöd till förmån för sökanden, är det inte möjligt att värdera den beviljade förmånen på vanligt sätt. I de flesta fall förutsätts det driftsstöd som ett företag har erhållit i stort sett motsvara ett konkurrenshinder inom företagets verksamhetssektor. I förevarande fall har det emellertid inte skett någon direktöverföring av medel från den offentliga sektorn till den privata sektorn och förmånen har inte beviljats inom sökandens traditionella verksamhetssektor. Det skulle således vara felaktigt att fastställa graden av snedvridning av konkurrensen på textilmarknaden enbart i förhållande till det nominella värdet på de aktier som sökanden förvärvat i en koncern som producerar förpackningsglas. Enligt sökanden framgår det av samtliga omständigheter i målet att det nominella värdet på aktierna inte kan motsvara graden av den påstådda snedvridningen av konkurrensen på textilmarknaden, dels på grund av att ett sådant värde är otillbörligt högt och inte alls motsvarar aktiernas reella värde, dels, om det antas att det påtvingade återköpet av aktierna gav sökanden en fördel, på grund av att detta återköp inte kan ha haft som resultat att hindra konkurrensen på textilmarknaden, eftersom ett förvärv av aktier på glasmarknaden utan vederlag inte automatiskt medför en driftsfördel på textilmarknaden.

189 Det följer av dessa omständigheter att kommissionens påstående, att en återbetalning av det nominella värdet på de av sökanden förvärvade aktierna är nödvändig för

att undanröja snedvridningen av konkurrensen, strider mot den ekonomiska realiteten, och kommissionen åsidosätter därmed proportionalitetsprincipen samt artikel 14 i förordning nr 659/1999 genom att kräva en sådan återbetalning.

190 Kommissionen har yrkat att denna grund skall underkännas.

Förstainstansrättens bedömning

191 Vad gäller sökandens argument att kommissionen har åsidosatt artikel 14.1 i förordning nr 659/1999 och proportionalitetsprincipen genom att kräva att stödet skall återbetalas trots att det påtvingade återköpet av aktier i kategori B och vinstandelsbevis i kategori I i enlighet med avtalet av den 18 december 1996 inte gav sökanden någon ekonomisk fördel, är det tillräckligt att konstatera att eftersom påståendet om kommissionens åsidosättande grundas på att ett påstått tvång utövats mot sökanden i samband med nämnda återköp, skall sökandens argument underkännas av de skäl som anges ovan i punkterna 129–149 i förevarande dom.

192 Även om det antas att sökandens argument inte grundas på ett sådant tvång utan enbart på själva återköpet av dessa aktier, skall detta argument underkännas.

193 Det skall nämligen konstateras att det statliga stöd som är aktuellt i förevarande fall, såsom framgår av det ifrågasatta beslutet och särskilt punkterna 91 och 92, bestod i att regionen Vallonien den 20 november 1998 efterskänkte en klar fordran mot koncernen Beaulieu på 113 712 000 BEF i utbyte mot ett övertagande av 9 704 aktier

i bolaget Verlipack Holding II. Dessa aktier saknade värde vid tidpunkten för överlåtelsen, i december 1998, eftersom tillgångarna i detta bolag den 11 februari 1999 hade värderats till 1 BEF.

194 Sökanden utgår således från felaktiga förutsättningar när den bland annat har påstått att graden av snedvridning av konkurrensen felaktigt har fastställts i förhållande till det nominella värdet på de aktier som förvärvades år 1996, eftersom det inte är denna transaktion som har ansetts utgöra ett statligt stöd utan det förhållandet att regionen Vallonien den 20 november 1998 efterskänkte en klar och förfallen fordran som den innehade mot sökanden på ett belopp om 113 712 000 BEF, och att denna fordran aldrig har bestridits i nationell domstol.

195 Genom att efterskänka en sådan fordran till förmån för ett privat företag har Konungariket Belgien beviljat ett stöd på 113 712 000 BEF till den privata sektorn från den offentliga sektorn.

196 Betydelsen av snedvridningen skall således bedömas med hänsyn till att regionen Vallonien hade en klar och förfallen fordran mot sökanden på 113 712 000 BEF som den beslutade att inte kräva betalning av.

197 Det är således den efterskänkta fordran avseende detta belopp som kommissionen avsåg när den i punkt 111 i det ifrågasatta beslutet krävde att stödet skulle återbetalas "[f]ör att återskapa den ekonomiska situation som företaget hade befunnit sig i om det inte beviljats det olagliga stödet".

198 Vad gäller sökandens argument att det beviljade stödet inte innebar en snedvridning av konkurrensen på textilmarknaden eftersom det vederlagsfria förvärvet av aktier

på glasmarknaden inte automatiskt innebär att en driftsfördel på denna textilmarknad, är det tillräckligt att erinra om, såsom redan fastslagits ovan i punkt 184, att det stöd som sökanden erhöll stannade kvar bland koncernen Beaulieus tillgångar och utgjorde således en ekonomisk fördel på textilmarknaden, vilket nödvändigtvis innebär att det kunde snedvrída konkurrensen på den gemensamma marknaden och påverka handeln mellan medlemsstater eftersom det stärkte det mottagande företags ställning i förhållande till andra företag och gjorde det möjligt för detta företag att öka sin export.

199 Kommissionen kan således inte klandras för att ha åsidosatt proportionalitetsprincipen samt artikel 14 i förordning nr 659/1999 genom att ha beslutat att värdet av det stöd som bestod i efterskänkandet av en fordran på 113 712 000 BEF skulle återbetalas.

200 Talan kan följaktligen inte bifallas på den andra grunden.

Den tredje grunden som avser ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen

201 I denna grund, som fördelar sig på tre delgrunder, har sökanden klandrat kommissionen för att ha åsidosatt likabehandlingsprincipen, såsom denna princip fastställts av domstolen i dom av den 19 oktober 1977 i de förenade målen 117/76 och 16/77, Ruckdeschel m.fl. (REG 1977, s. 1753, svensk specialutgåva, volym 3, s. 421), för det första genom att ha tillämpat två olika värderingsmetoder för att fastställa värdet på de aktier och vinstandelsbevis som innehades i Verlipackbolagen, vidare genom att ha gjort denna värdering vid två olika tillfällen, och slutligen genom att använda argumentet om den slutliga mottagaren av det statliga stödet på två olika sätt.

Den första delgrunden som avser att det ifrågasatta beslutet strider mot likabehandlingsprincipen genom att två olika metoder tillämpats för att fastställa värdet på aktierna och vinstandelsbevisen.

— Parternas argument

202 Sökanden har kritiserat kommissionen för att ha tillämpat två olika metoder för att fastställa värdet på de aktier och vinstandelsbevis som innehades i Verlipack-bolagen, varvid den ena metoden grundade sig på emissionspriset (det nominella värdet, det vill säga 113 712 000 BEF, till vilket sökanden var skyldig att förvärva) och den andra metoden grundade sig på det verkliga värdet på aktierna vid den tidpunkt då de överläts på regionen Vallonien, vilket enligt punkt 80 i det ifrågasatta beslutet med säkerhet ansågs vara noll.

203 I samband med dessa två transaktioner befann sig dock regionen Vallonien och sökanden i praktisk taget identiska situationer. Båda avyttrade en värdepappersportfölj i Verlipack-bolagen vid en tidpunkt då dessa bolag drabbats av ekonomiska svårigheter, oberoende av om det var i december 1996 när regionen Vallonien överlät de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen på sökanden, eller i november 1998 när sökanden överlät aktierna på regionen Vallonien. I december 1996 hade nämligen Verlipack Jumet och Verlipack Ghlin uppvisat extremt stora förluster.

204 Sökanden har således ifrågasatt om kommissionen hade skäl att tillämpa två olika metoder för att bedöma värdet på en värdepappersportfölj i väsentligen identiska bolag, visserligen vid olika tidpunkter men under mycket likartade ekonomiska omständigheter.

205 Sökanden har påpekat att det enda skäl som kommissionen har anfört är 1985 års kungliga kungörelse. Enligt den rättspraxis som nämnts ovan i punkt 126 i förevarande dom är kommissionens ståndpunkt dock alltför formell, stelbent och restriktiv, och den bortser från de faktiska och ekonomiska omständigheterna i förevarande fall. Regionen Vallonien har för det första vid flera tillfällen angett att det pris som sökanden betalade år 1996 var överdrivet högt, och för det andra beaktade regionen Vallonien år 1997 aktiernas verkliga värde i förhållande till Heye.

206 Kommissionen har yrkat att denna delgrund skall underkännas.

— Förstainstansrättens bedömning

207 Förstainstansrätten erinrar om den fasta rättspraxis enligt vilken en diskriminering bland annat består i att jämförbara situationer har behandlats olika, vilket missgynnar vissa aktörer i förhållande till andra utan att denna skillnad i behandlingen kan motiveras genom objektiva skillnader av en viss betydelse (se bland annat domstolens dom av den 13 juli 1962 i de förenade målen 17/61 och 20/61, Klöckner-Werke och Hoesch mot Höga myndigheten, REG 1962, s. 615, på s. 652, och av den 15 januari 1985 i mål 250/83, Finsider mot kommissionen, REG 1985, s. 131, punkt 8, och av den 26 september 2002 i mål C-351/98, Spanien mot kommissionen, REG 2002, s. I-8031, punkt 57, förstainstansrättens dom av den 7 juli 1999 i mål T-106/96, Wirtschaftsvereinigung Stahl mot kommissionen, REG 1999, s. II-2155, punkt 103).

208 I detta hänseende skall det påpekas att sökanden enligt avtalet av den 30 april 1985, till vilket sökanden anslöt sig enligt tilläggsavtalet av den 18 november 1987, godtog att överta samtliga rättigheter och skyldigheter som följer av detta avtal, och artikel 10 i avtalet innehöll därvid villkoren för återköpet av aktierna i kategori B och

vinstandelsbevisen i kategori I, och särskilt priset. I detta avtal hänvisades bland annat uttryckligen till 1985 års kungliga kungörelse i vilken bland annat prisvillkoren för återköpet av aktierna och vinstandelsbevisen fastställs.

209 Det pris som i enlighet med 1985 års kungörelse fastställts i avtalet av den 18 december 1996 motsvarade, såsom framgår av punkterna 77 och 78 i det ifrågasatta beslutet, 80 procent av det värde som fastställts i avtalet av den 30 april 1985 avseende preferensaktier utan rösträtt. Genom denna transaktion hade sökanden en klar och förfallen skuld till regionen Vallonien på 113 712 000 BEF.

210 Värdet på de aktier som regionen Vallonien genom tilläggsavtalet av den 20 november 1998 godtog som betalning för fordran på 113 712 000 BEF, såsom anges i punkterna 73–76 och 80 i det ifrågasatta beslutet, var däremot inte på något sätt knutet till 1985 års kungliga kungörelse, utan skulle fastställas mot bakgrund av de omständigheter som förelåg vid undertecknandet av nämnda tilläggsavtal. Vid tidpunkten för själva undertecknandet av tilläggsavtalet av den 20 november 1998 hade Verlipack Holding II, vars aktier överfördes till regionen Vallonien, ställt in sina betalningar, och av ett beslut av handelsdomstolen i Mons den 31 maj 1999 framgick att betalningarna ställdes in i juni 1998 och bolagets tillgångar värderades till 1 BEF. Dessa aktier, vars nominella värde var 100 miljoner BEF, hade således vid tidpunkten för undertecknandet av tilläggsavtalet av den 20 november 1998 blivit utan värde, vilket för övrigt inte har bestridits av sökanden. Kommissionen kunde således bedöma nämnda tilläggsavtal med beaktande av de ifrågavarande aktiernas verkliga värde.

211 Eftersom dessa situationer inte var identiska har kommissionen således inte åsidosatt likabehandlingsprincipen.

212 Denna slutsats påverkas inte av sökandens argument som grundas på en jämförelse av sökandens situation och den situation som Heye befann sig i samband med

optionsavtalet om den 9 april 1997, som ingåtts mellan Verlipack Holding I och regionen Vallonien. I detta avtal hade det överenskommits att "priset per aktie [skulle motsvara] det värde som beräknas genom att dela det bokförda nettovärdet på tillgångarna ... i SA Verlipack Holding II ... med antalet utgivna aktier i detta bolag".

213 Det framgår nämligen inte av detta avtal att de aktier som regionen Vallonien innehade i Verlipack Holding II var preferensaktier utan rösträtt i den mening som avses i 1985 års kungliga kungörelse.

214 Även om det antas att de aktier som var föremål för nämnda optionsavtal var jämförbara med dem som var föremål för överlåtelsen enligt avtalet av den 18 december 1996, konstaterar förstainstansrätten i vilket fall som helst att, såsom kommissionen med rätta har gjort gällande, det i sådana fall var regionen Vallonien som handlade på ett diskriminerande sätt gentemot sökanden och inte kommissionen.

215 Den tredje grundens första del skall således underkännas.

Den andra delgrunden som avser att det ifrågasatta beslutet har åsidosatt likabehandlingsprincipen genom att värderingen av aktierna och vinstandelsbevisen har skett vid olika tillfällen

— Parternas argument

216 Enligt sökanden framgår det av det ifrågasatta beslutet att de aktier som lämnats som betalning i december 1998 värderats till 0 BEF på grund av att värdet på

tillgångarna i Verlipack Holding II hade värderats till 1 BEF den 11 februari 1999. Kommissionen har fastställt värdet på de aktier som lämnades som betalning till regionen Vallonien utifrån tidpunkten för antagandet av det ifrågasatta beslutet och har således beaktat den senare utvecklingen i det berörda bolaget i koncernen Verlipack fram till och med tidpunkten för dess konkurs. Vad däremot gäller värdet på de aktier som förvärvades år 1996 har kommissionen enbart beaktat deras nominella värde vid tidpunkten för förvärvet. I punkt 107 i det ifrågasatta beslutet har kommissionen således inte alls beaktat den ekonomiska och finansiella utvecklingen i de berörda bolagen och inte heller beslut 2001/856, av vilket det framgår att den ekonomiska situationen i Verlipack, före Heyes inträde, inte på något sätt framstod som hållbar. Kommissionen har inte heller beaktat tilläggsavtalet av den 20 november 1998 enligt vilket regionen Valloniens fordran redan hade kvittats i civilrättslig mening till följd av betalningen genom överlåtelsen av aktier i Verlipack Holding II. Kommissionens särskiljande av dessa båda situationer, som beror på att den beaktade den ekonomiska och finansiella utvecklingen i koncernen Verlipack i den första situationen men inte i den andra, är inte sakligt motiverat och utgör ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen.

217 Kommissionen har yrkat att denna delgrund skall underkännas.

— Förstainstansrättens bedömning

218 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden genom den andra delgrunden i huvudsak upprepar de argument som redan åberopats i den första delgrunden angående värdet på de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen. Förstainstansrätten hänvisar således till punkterna 207–211 i denna dom.

219 Under alla omständigheter skall det påpekas att kommissionen hade fog för att vid fastställandet av det stöd som beviljats sökanden genom tilläggsavtalet av den

20 november 1998 beakta de omständigheter som förelåg vid den tidpunkt då regionen Vallonien, som betalning för en klar och förfallen fordran på 113 712 000 BEF, godtog att ta emot 9 704 aktier i bolaget Verlipack Holding II, vilka vid denna tidpunkt, det vill säga den 20 november 1998, saknade värde.

220 Den tredje grundens andra del skall således underkännas.

Den tredje delgrunden som avser att det ifrågasatta beslutet åsidosätter likabehandlingsprincipen genom att argumentet angående den slutliga mottagaren av det statliga stödet används på två olika sätt

— Parternas argument

221 Sökanden påpekar att Heye, såsom framgår av punkterna 109 och 110 i beslut 2001/856, inte ansågs utgöra den slutliga mottagaren av stödet. På samma sätt har sökanden påstått att den inte kan anses utgöra den slutliga mottagaren av stödet på grund av att den nästan omedelbart (den 24 januari 1997) överlät den värdepappersportfölj som förvärvats den 18 december 1996 till Verlipack Holding I, som Heye kontrollerade från och med den 11 april 1997. Sökanden hade således inte faktiskt kommit i åtnjutande av det påstådda statliga stödet och dess situation var således densamma som den i vilken Heye befann sig i samband med beslut 2001/856. Kommissionen har åsidosatt likabehandlingsprincipen genom att behandla dessa två bolag olika utan att lämna någon saklig motivering.

222 Kommissionen har yrkat att denna delgrund skall underkännas.

— Förstainstansrättens bedömning

223 I den tredje delgrunden har sökanden på nytt gjort gällande att den inte var mottagare av stödet och har med åberopande av punkterna 109 och 110 i beslut 2001/856 hävdatt att den, precis som Heye, saknade möjlighet att använda de aktier och vinstandelsbevis som den erhöll den 18 december 1996 på något annat sätt än genom att omedelbart, genom Verlipack Holding I, överföra dem till Verlipacks produktionsanläggningar, vilket innebar att sökanden inte kom i åtnjutande av det påstådda statliga stödet.

224 För det första skall det erinras om att det följer av det ifrågasatta beslutet att det enbart var efterskänkandet av fordran enligt tilläggsavtalet av den 20 november 1998 som kommissionen ansåg utgjorde ett statligt stöd, och att bedömningen av huruvida det föreligger statligt stöd följaktligen inte kan röra den transaktion som avsågs i avtalet av den 18 december 1996.

225 För det andra skall det påpekas att kommissionen i punkt 108 i beslut 2001/856 konstaterade att "[i] klausulen om medlens användning i de båda avtalen [det vill säga ett obligationslån och ett lån] anges uttryckligen att Heye åtog sig att i) skjuta till kapital till produktionsanläggningarna i Ghlin och Jumet och ii) finansiera investeringar i Verlipacks tre anläggningar inklusive anläggningen i Mol i Flandern". Av detta följer att Heye skulle skjuta till kapital till Verlipack med hjälp av de erhållna medlen.

- 226 Någon bestämmelse av denna typ finns emellertid inte i tilläggsavtalet av den 20 november 1998 och sökanden har för övrigt inte gjort gällande att det förelåg en sådan bestämmelse om överföring av medel som ställts till dess förfogande. Detta medför att sökandens situation inte är jämförbar med Heyes situation. Dessutom har sökanden inte påstått att den efter det att regionen Vallonien efterskänkte sin fordran skulle ha vidtagit åtgärder för att skjuta till kapital till Verlipack motsvarande beloppet av den efterskänkta fordran.
- 227 Av det ovanstående följer att den tredje delgrunden skall underkännas och att talan inte kan bifallas på den tredje grunden.

Den fjärde grunden som avser ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten

Parternas argument

- 228 Sökanden anser att det ifrågasatta beslutet innehåller brister i motiveringen på åtminstone fyra punkter.
- 229 Sökanden har för det första påstått att det ifrågasatta beslutet inte är tillräckligt motiverat vad gäller skälen till att kommissionen enbart grundar sig på det nominella värdet på den värdepappersportfölj som sökanden köpte tillbaka utan att beakta det komplexa faktiska sammanhanget i detta ärende.

- 230 För det andra innehåller det ifrågasatta beslutet inga skäl till att kommissionen grundade sig dels på datumet för antagandet av nämnda beslut när det gäller värdet på de aktier som lämnats som betalning (vilket uppskattades till 1 BEF), dels på datumet för sökandens påtvingade återköp av aktier den 18 december 1996, det vill säga aktiernas nominella värde. Denna skillnad är inte tillräckligt motiverad i det ifrågasatta beslutet.
- 231 För det tredje har skillnaden i behandling mellan sökanden och Heye vad gäller hela Verlipack-ärendet inte motiverats i det ifrågasatta beslutet. Eftersom Heye inte ansågs som den slutliga mottagaren av stödet i beslut 2001/856, borde samma sak gälla i det ifrågasatta beslutet och sökanden borde inte ha ansetts som det företag som faktiskt kom i åtnjutande av den värdepappersportfölj som den visserligen förvärvat, men under tvång. Sökanden hade i förekommande fall endast kunnat erhålla en ekonomisk fördel i den mån den förfogade över värdepappren, det vill säga under perioden den 18 december 1996 till och med den 11 april 1997.
- 232 Slutligen har sökanden med hänvisning till vad som anges i punkterna 172–174 i förevarande dom gjort gällande att kommissionen har underlåtit att förklara skälet till att stödet, om det antas att sökanden har beviljats ett stöd, skall antas ha snedvridit konkurrensen och påverkat handeln mellan medlemsstaterna på textilmarknaden.
- 233 Kommissionen har yrkat att denna grund skall underkännas.

Förstainstansrättens bedömning

- 234 Förstainstansrätten erinrar om att motiveringsskyldigheten enligt artikel 253 EG utgör en väsentlig formföreskrift som skall särskiljas från frågan huruvida

motiveringen är välgrundad, vilken skall hänföras till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende. Den motivering som krävs enligt artikel 253 EG skall med hänsyn härtill vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen skall klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen till den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt (domstolens dom av den 13 mars 1985 i de förenade målen 296/82 och 318/82, Nederländerna och Leeuwarder Papierwarenfabriek mot kommissionen, REG 1985, s. 809, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 8, s. 103, domen i det ovan i punkt 83 nämnda målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkterna 63 och 67, dom av den 19 september 2002 i mål C-114/00, Spanien mot kommissionen, REG 2002, s. I-7657, punkt 62, och domen i det ovan i punkt 83 nämnda målet Fleuren Compost mot kommissionen, punkt 119).

235 Detta krav skall vidare bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha av att få förklaringar. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av ett beslut uppfyller kraven i artikel 253 EG inte skall ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågavarande området (se domstolens dom i det ovan i punkt 234 nämnda målet Spanien mot kommissionen, punkt 63, och dom av den 28 januari 2003 i mål C-334/99, Tyskland mot kommissionen, REG 2003, s. I-1139, punkt 58 och där angiven rättspraxis).

236 Då denna princip tillämpas vid bedömningen av en stödåtgärd innebär den ett krav på att kommissionen skall ange skälen till att den anser att stödåtgärden i fråga omfattas av tillämpningsområdet för artikel 87.1 EG (förstainstansrättens dom av den 30 april 1998 i mål T-16/96, Cityflyer Express mot kommissionen, REG 1998, s. II-757, punkt 66).

237 Mot bakgrund av denna rättspraxis har kommissionen i förevarande fall inte brustit i sin skyldighet att i tillräcklig mån motivera det ifrågasatta beslutet på de fyra punkter som åberopats av sökanden.

238 Vad för det första gäller det förhållandet att kommissionen grundar sig på det nominella värdet på de aktier i kategori B och de vinstandelsbevis i kategori I som sökanden återköpte år 1996, är det tillräckligt att konstatera, såsom följer av punkterna 150–156 i förevarande dom angående värdet på de ifrågasatta aktierna och vinstandelsbevisen, att kommissionen i punkterna 77 och 78 i det ifrågasatta beslutet angav skälen för att den grundade sig på detta värde. Dessa punkter har följande lydelse:

”Belgien hävdar att det pris på 113 712 000 BEF som fastställdes i december 1996 för de aktier utan rösträtt och de andelsbevis som Sowagep överlät till koncernen Beaulieu inte motsvarade värdet på dessa. Enligt Belgien handlade det om ’ett pris som fastställts genom en kunglig förordning av den 7 maj 1985’. Enligt artikel 3 i denna kungliga förordning får återköpspriset på dessa preferensaktier utan rösträtt ’inte understiga 80 procent av emissionspriset’. Priset på 113 712 000 BEF för de aktier och andelsbevis som koncernen Beaulieu förvärvade i december 1996 motsvarade enligt Belgien 80 procent av deras emissionspris.

Skyldigheten att fastställa ett pris på motsvarande 80 procent av emissionspriset anges i denna lag utan åtskillnad för alla aktörer som vill köpa denna typ av preferensaktier.”

239 Eftersom sökandens argument avser att kommissionen inte i tillräcklig mån har motiverat det ifrågasatta beslutet på grund av att den inte angav skälen för att den enbart grundade sig på det nominella värdet av den värdepappersportfölj som sökanden förvärvade år 1996 utan att beakta de mycket mer komplexa faktiska omständigheterna i detta ärende, det vill säga det påstådda tvånget, skall sökandens argument underkännas av de skäl som anges i punkterna 129–149 i förevarande dom.

- 240 Kommissionen kan följaktligen inte kritiseras för att ha brustit i motiveringen av det ifrågasatta beslutet på denna punkt.
- 241 Vad för det andra gäller argumentet att det i det ifrågasatta beslutet inte anges varför det har baserats på dagen för antagandet av detta beslut vad gäller värdet på de aktier som lämnats som betalning till regionen Vallonien år 1998 och dagen för sökandens påtvingade återköp av de ifrågavarande aktierna och vinstandelsbevisen den 18 december 1996, konstaterar förstainstansrätten, såsom framgår av bedömningen i punkterna 207–211 och 212–220 i förevarande dom, att kommissionen i punkterna 77–79 i det ifrågasatta beslutet i tillräcklig mån har motiverat varför regionen Valloniens fordran mot sökanden i december 1996 uppgick till 113 712 000 BEF. Samma sak gäller värdet på aktierna i Verlipack Holding II, beträffande vilket kommissionen i punkterna 73–76 och 80 i det ifrågasatta beslutet angett skälen för att dessa aktier i november 1998 saknade värde.
- 242 Även om sökanden genom detta argument har ifrågasatt att motiveringen i det ifrågasatta beslutet var välgrundad med åberopande av det tvång som sökanden skulle ha utsatts för, skall detta argument underkännas på grundval av de skäl som angetts i punkterna 129–149 i förevarande dom.
- 243 Vad för det tredje gäller påståendet om en bristande motivering i det ifrågasatta beslutet avseende skillnaden i behandling mellan sökanden och Heye mot bakgrund av att sökanden till skillnad från Heye ansågs som det företag som mottagit stödet, påpekar förstainstansrätten att kommissionen, bland annat i punkterna 73, 80 och 91, angett skälen för att sökanden skulle anses som det företag som mottagit det ifrågavarande stödet.

- 244 Dessutom var det beträffande det statliga stöd som var föremål för beslut 2001/856 frågan om en annan situation. Det följer nämligen av punkterna 225 och 226 i förevarande dom att kommissionen i punkt 108 i det sistnämnda beslutet hade konstaterat att stödet skulle användas för att skjuta till kapital till produktionsanläggningarna i Ghlin och Jumet, vilket innebar att Heye inte var den slutliga mottagaren att stödet.
- 245 Sökanden kan således inte kritisera kommissionen för att inte ha motiverat den påstådda skillnaden i behandlingen av sökanden och Heye.
- 246 Vad slutligen rör kritiken som avser att kommissionen, om det antas att sökanden beviljats ett stöd, har underlåtit att ange skälet till att detta stöd skulle ha snedvridit konkurrensen och påverkat handeln mellan medlemsstaterna, konstaterar förstainstansrätten att det följer av punkterna 176–184 i förevarande dom att kommissionen, särskilt i punkterna 70–72 i det ifrågasatta beslutet, tillräckligt klart har angett de omständigheter och rättsliga överväganden som i detta avseende var av väsentlig betydelse för beslutet. Denna motivering har möjliggjort för sökanden och gemenskapsdomstolarna att få kännedom om skälen till att kommissionen ansåg att den omtvistade transaktionen medförde en snedvridning av konkurrensen och påverkade handeln inom unionen (förstainstansrättens dom av den 6 mars 2003 i de förenade målen T-228/99 och T-233/99, Westdeutsche Landesbank Girozentrale och Land Nordrhein-Westfalen mot kommissionen, REG 2003, s. II-435, punkterna 292–294).
- 247 Talan kan följaktligen inte bifallas på den fjärde grunden.

Sökandens yrkande om ingivande av handlingar

- 248 För det fall kommissionen vidhåller sin ståndpunkt beträffande värdet på aktierna år 1996, har sökanden begärt att kommissionen skall inge en värderingsrapport som stöder detta ställningstagande.

- 249 Mot bakgrund av det ovan anförda framgår att förstainstansrätten har kunnat avgöra saken på grundval av de yrkanden, grunder och argument som anförts under det skriftliga och muntliga förfarandet samt med beaktande av de handlingar som parterna ingett (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 19 september 2001 i mål T-152/00, E mot kommissionen, REGP 2001, s. I-A-179 och s. II-813, punkt 86, och av den 6 juli 2004 i mål T-281/01, Huygens mot kommissionen, REGP 2004, s. I-A-203 och s. II-903, punkt 145).
- 250 Det finns således anledning att avslå sökandens begäran att förstainstansrätten skall förplikta kommissionen att inkomma med andra handlingar än de som redan ingetts på begäran av förstainstansrätten (se, för ett liknande resonemang, domarna i de ovan i punkt 249 nämnda målen E mot kommissionen, punkt 87, och Huygens mot kommissionen, punkt 146).

Rättegångskostnader

- 251 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet, skall denna förpliktas att förutom att bära sin rättegångskostnad även ersätta kommissionens rättegångskostnad i enlighet med kommissionens yrkande.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Šváby

Jürimäe

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 november 2006.

E. Coulon

M. Vilaras

Justitiesekreterare

Ordförande